

ЕМИЛИ КЕРИ ЧЕРВЕНОКОСАТА

Превод от немски: Мария Нейкова, 1994

chitanka.info

— Знаех си, че един ден някой от Уитакърови ще се върне — каза новата ми съседка мисис Страуд, поднасяйки ми чиния с приготвени от нея вкусни сладкиши.

— Ето, вземете си още едно парче!

Не можех да откажа. Плодовият ѝ пай беше прекрасен, да не говорим за шоколадовите бисквити! Ако мисис Страуд продължаваше да бъде толкова щедра, с хубавата ми фигура бе свършено. Взех си и от ореховите сладкиши, преди учудено да попитам:

— Откъде бихте могли да знаете, че един ден някой от Уитакърови отново ще се върне в Бърджетстаун? Все пак никой от нашето семейство не се е появявал тук повече от сто години.

Будните ѝ очи искряха и караха човек почти да забрави за седемдесетте ѝ години.

— Като бях малко момиче, баба ми разказваше за вас. Били сте едни от първите заселници тук и винаги сте се числели към видните личности. Всички били представителни и горди и имали червени коси. Познах, че сте от Уитакърови в мига, в който почукахте на вратата ми. Издаде ви червената ви коса.

Засмях се.

— Винаги сме се питали откъде идва този цвят. От памтивека аз бях единствената с такава рижава коса. И какво ви е разказвала баба ви за Уитакърови?

— Че сте били независими и здравата сте работили. Били сте честолюбиви и сте успели.

Вътре в себе си се смеех, защото това наистина бяха характерните за моето семейство черти. Вярно, че не познавах старите Уитакърови, но наследството им не беше за пренебрегване.

— Защо Уитакърови са били на такава почит тук? — продължих да питам аз.

Мисис Страуд се позамисли.

— Имаха много земя. Почти целият град беше техен. По-късно постепенно започнаха да продават парцели на новите заселници. Някак си те почти винаги бяха наши господари. Участваха в ръководствата на църквата и общината и винаги те са давали тон. И до ден-днешен ни надзирават.

Това беше странна забележка. Доколкото знаех, аз бях единствената жива Уитакър, или поне не ми беше известен никой по

нашата линия.

— Има ли в Бърджетстаун още живи Уитакър? — попитах аз.

— Не, тук не живее вече никой. Но духовете им са още сред нас. Като младо момиче често ходех на тяхното гробище. Винаги усещах присъствието им в близост до надгробните им плочи.

— Надгробни плочи ли? В гробището до църквата?

— Не, имам предвид семейните им гробове горе на върха.

Мисис Страуд посочи към планината, в чието подножие лежеше малкото градче. Планината беше виновна, че още в ранния следобед оставахме на сянка, защото слънцето вече се бе скрило зад хребета.

— Изобщо не знаех, че има гробища на Уитакърви. Все още ли се използва?

— Не, отдавна не! Последният гроб беше изкопан много преди края на века. А когато след това всички си отидоха, никой повече не е наглеждал гробовете и всичко се покри с бурени. Но надгробните плочи все още се виждат. В детството ми нагоре водеше пътека, но с времето и тя напълно се заличи от растителността. Мисля, че ходенето от града дотам вече не е възможно. Вероятно може да се отиде откъм другата страна, където са мините.

— Тогава непременно трябва да отида — казах аз.

— Но не ходете там през нощта — предупреди ме тя.

— Защо?

— През нощта те са там...

— Кой?

— Уитакърви.

Обзе ме леко съмнение, че новата ми съседка малко е поизкуфяла, но трябваше да проверя.

— Как ви дойде това наум?

— Заради светлините. Като бях млада, можехме да виждаме, светлините над гробовете. Често съм стояла до прозореца късно през нощта и гледах танцуващите светлини. Много хора смятаха, че това са влюбени двойки с фенери, но баба ми познаваше Уитакърви и упорито твърдеше, че това са те и че искат да държат града под око. Аз ѝ вярвах. После много години наред горе нищо не помръдваше и отдавна щях да съм забравила всичко, ако наскоро отново не забелязах там светлини.

— Светлини? Неотдавна?

— Да, съвсем слаби. Но се виждаха и през дърветата. Идваха откъм гробовете. Напълно съм сигурна. Веднага разбрах, че Уитакърови са се върнали, защото се тревожат за града и къщата си.

Мисис Страуд каза това толкова убедително, че ме полазиха студени тръпки.

— Когато миналата година почина старата мисис Бел, къщата отново се върна на Уитакърови. — Сега мисис Страуд беше в стихията си. — Знаете ли, семейство Бел живееха тук заради клаузата в договора. Спорел нея те можеха да останат в къщата, докато последният наследник по тяхна линия умре. После собствеността се връщаше на Уитакърови. А, ето че сега вие сте чук.

Ама че изненада! Никога не съм предполагала, че някога ще наследя къща! И то тук! Знаех само, че на това място е роден дядото на баща ми. Семейството му се е преселило във Филадельфия, когато той е бил още съвсем млад, и са останали там.

Тайнствените светлини не ми излизаха от главата. Непременно трябваше да науча нещо повече.

— Наистина ли видяхте светлини в гробището горе?

— Разбира се. За мен това беше знак, че Уитакърови ще се върнат. Затова изобщо не се изненадах, като ви видях. Убедена бях, че ще дойдете.

Погледнах мисис Страуд внимателно. Дали и тя като мен не се осмеляваше да шпионира старите семейни духове? Не трябваше ли да бъдат оставени на мира? Но лъчезарната ѝ усмивка не ме ориентира в тази насока.

— Всичко това звучи доста зловещо — признах.

— Зловещо ли? Не бива да го възприемате така! Всяко семейство си има своите традиции. Уитакърови винаги са милеели за общото благо и тъкмо затова продължават да бдят над града, където всичко се променя...

Гласът ѝ пресекна.

— Какво се променя?

— Ами огледайте се. Когато дойдоха Уитакърови, всичко беше непокътнато. После градът се разрасна и рудниците заеха хубавата орна земя. Бърджетстаун отдавна не е това, което беше някога, но все още пази своята самостоятелност.

Мисис Страуд се усмихна и отново предложи от вкусните си сладки.

— Бисквитите ви са прекрасни — уверих я аз. — Но по-добре да не се докосвам до тях. А трябва и лека-полека да се връщам в къщата и да се настаня, за да прекарам в нея първата си нощ. Преди това трябва да направя още някои покупки.

— Сърдечно ви каня да пренощувате при мен — каза мисис Страуд. — Не е необходимо да се връщате веднага. И бездруго не можете да сложите ред в старата къща за един ден.

— Права сте — казах аз и се замислих за всичко, което трябваше да се направи. Но предизвикателството ме привличаше. Човек на изкуството като мен вижда в старите къщи хиляди възможности, а това, което бях наследила, се нуждаеше от нещо по-особено.

— Много ви благодаря, но за мен ще бъде радост да прекарам първата си нощ в своята собствена къща. Може би духовете на Уитакърови ще ме посетят и ще ми подскажат някои идеи за реставрацията ѝ.

— Не се изненадвайте, ако усетите присъствието им. — Съседката ми се усмихна заговорнически.

— Вие сте една от тях и те отдавна чакат завръщането ви.

Ако бях суеверна, веднага щеше да ме обхване страх. Изглежда, мисис Страуд беше достатъчно разумна, а със сигурност беше най-добрата готвачка в Бърджетстаун, но и при най-добро желание не можех да приема възгледите ѝ, че духовете на Уитакърови присъстват навсякъде.

Все пак не ми се налагаше да убеждавам някакви духове около себе си, че животът е пълен с изненади. Кой би могъл да каже преди година, че ще заменя художествената си галерия във Филаделфия с някаква развалина в едно малко, не повече от средно градче във възгледобивния район на Пенсилвания?

— Изглежда, духът на Уитакърови е необикновено могъщ — съгласих се аз, — иначе едва ли някой щеше да може да ме подмами да изоставя хубавия си дом в града.

— Дълбоко в себе си сте били решена да предприемете промяна — каза мисис Страуд крайно сериозно.

— Нима? Едва ли. Никога и през ум не ми е минавало да напускам Филаделфия, докато не чух за къщата тук.

— Оставете — прекъсна ме старата дама. — Колкото повече отричате, толкова повече се уверявам, че съм права. Вероятно не сте го усещали, но дълбоко в себе си сте изпитвали тъкмо това желание. За него са знаели и вашите предци и са ви примамили тук!

Постепенно разговорът започваше да става абсурден. Изправих се и се опитах учтиво да се сбогувам, но не ми се удаде напълно да прикрия антипатията си към окултизма. Мисис Страуд усети неблагоприятното положение на небага.

— Вече ми се сърдите! Но аз знам какво говоря! Повечето хора не обичат да споменават това, а и вие не искате да знаете за света на духовете. Вие сте доста привлекателна млада дама с какви ли не модерни идеи. И защо ви е да вярвате в духове? Та дори ако те са духовете на семейството ви.

— Е, намирам, че всичко е доста далеч от действителността — изразих се аз предпазливо.

— Знаем, знаем — увери ме тя. — Но скоро ще забележите, че зад тези неща се крие някакъв смисъл. Дори може би ще се радвате, че сте далеч от Филадельфия. Заради... някого...

— Разбира се, че не — възпротивих се аз. Гордън Търнър не ми излизаше от главата. Защо трябваше да искам да съм далеч от него? Все пак бяхме сгодени. Сигурно нямаше да е лесно да живея толкова далеч от него. Цял ден път с кола...

На глас казах:

— Сега главната ми грижа е моята къща, в която всичко е наопаки.

— Знаем, че искате да пазарувате — извини се мисис Страуд, — а аз ви задържам.

— О, не, разбира се, че не. Много ми беше приятно да се запозная с вас. А вие ми разказахте толкова много неща за моите прадеди, да не говорим за вкусните неща, с които ме нагостихте. Вие сте превъзходна готвачка!

Очите на мисис Страуд заблестяха.

— Когато един Уитакър каже подобно нещо, то наистина е комплимент. Но вече трябва да тръгвате, иначе ще затворят всички магазини.

Забързах надолу по стълбите и прекосих градинката. Преди да стигна до моята къща, спрях, за да помахам на дребната, пъргава

женица, която стоеше пред вратата.

Новата ми съседка наистина беше очарователна, но все пак прекалено обсебена от света на духовете. Разбира се, сега нямах време да мисля за това. Трябваше да отида до супермаркета, до железарския магазин и дрогерията, а магазините в малкия град се затваряха доста рано.

Изтичах до къщата и взех чантата си.

Успях да купя всичко необходимо, преди да затворят магазините. Понеже вече бях доста тежко натоварена, се радвах, че хубавата ми нова бяла кола се намира съвсем наблизо, на обществения паркинг.

Струпах пакетите си върху багажника и започнах да ровя из чантата си за ключа от колата. Беше се забутал в някой ъгъл на голямата чанта и започнах да ругая на глас. Когато най-сетне го изрових изпод калъфа на слънчевите очила, не можах да го пъкна в ключалката на вратата.

Винаги когато бързам, не ми върви. Затова нямаше защо да се учудвам, че ключът не става. Каквото и да правех, вратата не искаше да се отвори.

Колата беше нова — едва на един месец, но достатъчно често бях отключвала и заключвала вратите ѝ. Просто нямаше обяснение за внезапната опърничавост на тези скъпи ламарини. Изведнъж усетих, че зад мен има някой. Обърнах се.

Мъжът стоеше на по-малко от два метра от мен. Беше скръстил ръце пред доста широкия си гръден кош. Побиха ме студени тръпки. В цялата страна често се случваше беззащитни жени да бъдат нападани по големите паркинги — защо тогава това да не можеше да се случи и в Бърджетстаун?

Изхълцах от страх, когато той каза:

— Мога ли да знам защо искате да разбиете колата ми?

— Да разбия колата ви ли? Да не сте полудели?

— Когато бях тук последния път, това беше моята кола. А сега, уважаема госпожо, бих ви помолил да се отстраните, а няма да е лошо да вземете и пакетите си.

— Вижте какво... — започнах аз, но още преди да успея да продължа или да извикам полицията, мъжът, който грубо ме обвини в

опит за кражба, извади ключове от джоба си и отвори колата. После събра пакетите и ми ги тикна в ръцете. След това седна зад кормилото.

— Вие сте престъпник! — пелтечех аз. — Вие сте просто крадец на коли.

— Вижте какво, млада госпожо — каза той грубо, — не знам какви бяха намеренията ви, но не успяхте.

Постепенно ме обхвана истерия. Този човек беше професионален престъпник и си бе присвоил колата ми с универсален ключ. Моторът изръмжа и скоро щях да се разделя с колата си.

— Спрете! Върнете ми колата или ще извикам полиция.

— Ако продължавате да се държите така, самата вие ще попаднете в пандиза.

И той потегли. С моята кола! Занемях. Оглеждах се безпомощно наоколо и погледът ми попадна върху... моята кола. Мъжът сигурно ме беше помислил за напълно побъркана — а всъщност така и беше. Изведнъж проумях. И двамата имахме еднакъв модел коли.

Господи, колко конфузно! Изчервих се при мисълта за собствената си глупост.

Все пак този тип беше постъпил подло. Сигурно беше забелязал, че не съм крадла. В цивилизован град като Филадельфия мъжете все още са джентълмени, а не са така груби като тези... миньори тук!

Вече усещах липсата на своето интересно културно обкръжение във Филадельфия. Сърцето ми се сви при мисълта за Гордън. Като му разказах за наследството си в Бърджетстаун, той не беше много въодушевен.

— Ами премести се — пророкуваше той мрачно, — след един месец отново ще се върнеш. Това със сигурност е някое гадно миньорско градче. Всички градове в тази част на Пенсилвания са еднакви. Живеещите там хора са миньори. Те не умеят да правят нищо друго. Как смяташ да работиш в такава атмосфера?

— Който те чуе, ще си помисли, че отивам да живея в друг свят, на всичко отгоре е съвсем близо до Питсбърг, а той не е мръсно провинциално градче.

В този момент, разбира се, самата аз вече не вярвах в това, което казах тогава, но непременно исках да му докажа, че не е прав. Затова се преместих в новата си къща. Гордън трябваше да разбере, че съм независима. След като се сгодихме, непрекъснато трябваше да се

съобразявам с него. Вероятно това бе в реда на нещата. В края на краищата той беше преуспяващ и търсен адвокат. Ако всичко се развиваше така, както аз си го представях, най-късно след месец той щеше да ме моли на колене да се върна във Филадельфия, а след толкова време самота сигурно и на мен щеше да ми домъчнее за него. Но дотогава се налагаше да се помъчи...

Следващият ден започна с ясно и слънчево утро. Досмеша ме, като си спомних за страшните предупреждения на приятелите ми, които предричаха смог и димящи фабрични комини.

Денят беше просто прекрасен. Западният вятър гонеше малки облачета по синьото небе, а величествените планини сякаш се бяха сгушили, за да може утринното слънце да грейне в прозореца ми. Изглежда, това беше най-подходящият ден за разходка в планината до семейното ни гробище.

Къщата беше горе-долу пооправена, така че можех да си позволя този излет.

Мисис Страуд доста бе разпалила любопитството ми. Приготвих си блока за рисуване, защото исках да увековеча прекрасното утро и новото си домашно огнище.

Пътят до гробището не беше дълъг. Единственото затруднение се състоеше в катеренето по планината. Предвидливо си бях обула най-старите джинси и най-грубите обувки. Изкачването ставаше стръмно нагоре. Изведнъж пътеката свърши. Спрях на една малка полянка и се огледах. Следата, по която трябваше да вървя, а преди явно е била доста голям път, личеше едва-едва.

Сепнах се от чуващия се наблизо шум. След няколко крачки открих източника му. Белобрад мъж режеше с моторна резачка каквото му попаднеше.

Присъствието ми не го смути. Той вдигна пръст до каскета си и продължи да работи. Явно му трябваша дърва за огрев. Тъкмо се канех да го отмина, когато разбрах, че оттук просто не може да се мине. Нима излетът ми щеше да свърши толкова скоро? Жалко! Никога досега не се бях катерила истински по планина.

Старецът забеляза колебанието ми и се усмихна.

— Искате да се изкачите на върха ли?

Кимнах. Можех да си спестя думите, и бездруго резачката щеше да заглуши всичко.

Най-сетне той спря машината.

— За какво ви е да ходите горе?

— Искам да видя гробището.

— Гробище ли? Там?

— Да, гробището на Уитакърови. Чух за него и искам да го разгледам.

Изведнъж той засия.

— Разбира се! Сега си спомням. Там наистина има гробище. С брат ми често сме играли на криеница в него. Но оттогава измина много време.

Значи и той го знаеше. Все пак мисис Страуд имаше право.

— Доколкото си спомням, в Бърджетстаун вече няма никой от Уитакърови. Затова сигурно тук вече всичко е обрасло.

— И аз така мисля. Но все пак искам да отида.

Очите му се присвиха.

— Защо искате да го разгледате?

— Аз също съм от Уитакърови. Джинджър Уитакър — представих се аз.

— Но вие сте отскоро тук — промърмори старецът. — Досега не съм ви виждал. Откъде сте?

— От Филадельфия — отговорих аз и разказах за къщата, която съм наследила, и за мисис Страуд. Като чу името, лицето му разцъфна в усмивка и ледът между нас явно се разтопи. Той се представи. Името му беше Ед Калбертсън.

— Не се тревожете за това, как ще стигнете догоре. Аз ще ви проправя път.

— Какво смятате да правите? — попитах недоверчиво.

— Съвсем ясно е — засмя се той, — трябва да се прави път на всеки, който се интересува от прадедите си. Следвайте ме.

Той включи резачката и храсталаците отляво и дясно бяха пометени като сламки.

В началото се притеснявах дали старецът ще издържи на това натоварване, но меренето на силите с природата явно му доставяше удоволствие.

Бавно си проправяхме път към върха. На половината път храсталаците отстъпиха място на иглолистни дървета. С течение на десетилетията те така бяха покрили пътеката с иглички, че тя добре се открояваше. Имах чувството, че вървя по дебел килим.

— Останалата част от пътя не е толкова трудна — каза старецът.

— Да, след толкова време пътеката все още се вижда! — признах аз.

— Е, повече нищо не може да ви попречи. Тук ще се сбогувам с вас. Жена ми ще се чуди къде се губя.

— Най-сърдечно ви благодаря — казах аз. — Без вашата помощ това щеше да е направо невъзможно.

— Радвам се, че можах да ви услужа.

Въпреки че бях благодарна на мистър Калбертсън, се радвах, че ще се отърва от него. Искях да намеря гробището, но сама! Духовете там — ако изобщо ги имаше — вероятно дълго бяха чакали при тях да се появи някой Уитакър. А аз исках да им се представя, без до мен да върви някой стар дърдорко. Опасявах се, че магията на планината лесно би могла да се разруши, ако не се приближа в пълна тишина.

Мистър Калбертсън изчезна в гъстата зеленина. Бях сама по пътя към търсенето на миналото. Стъпките ми пружинираха по дебелия килим от елхови иглички. Около мен цареше дълбока тишина. Размишлявах, че местата около върха вероятно не се бяха променили с времето, когато тук е стъпил първият Уитакър.

Може би тесният път някога е бил непристъпна пътека, която са утъпкали индианци, преследващи плячката си. Белите, които после са дошли по тези земи, са използвали съществуващите пътища. Първият Уитакър, изкачил се по тази планина, сигурно много скоро е разбрал, че тук е идеалното място за последен покой. Единствено донсянето на ковчег догоре е било свързано с доста усилия. Но по онова време преселниците са били сурови хора. Иначе не биха могли да оцелеят в този пущинак.

Бавно се приближавах към гребена на планината. Пътят ставаше все по-стръмен. Най-сетне стигнах до върха. Гледката беше възхитителна. Искаше ми се само да стоя и да съзерцавам...

Отначало пътеката покрай гробището беше гладка. Цветята и високата трева почти напълно го закриваха. Вниманието ми привлече един доста представителен дъб. Оказа се, че зелените възвишения под него са надгробни камъни, гъсто обрасли с див бръшлян.

Гробището беше с площ около сто и четирийсет квадратни метра все още беше обградено с колчета, които издаваха, че някога тук е имало солидна ограда.

Забелязах един много висок камък и се запътих към него. Но в бързината не бях видяла друг, който бе съборен на земята. Спънах се в него и си ударих коляното. Потиснах болката и разкъсах ластарите на бръшляна.

Постепенно се откриха няколко букви от надписа. Продължавах да скубя бръшляна, докато ръцете ми се разкървавиха. Най-сетне успях да изтръгна бръшляна с корена.

Надписът, който вече се виждаше ясно, ме върна към моите собствени корени.

„ИЗАБЕЛ. СЪПРУГА НА САМУЕЛ УИТАКЪР.
ПОЧИНАЛА НА 18 ЮЛИ 1858 Г. НА 74 ГОДИНИ.“

Бях в такова приповдигнато настроение, че високо извиках от радост. Ехото от собствения ми глас веднага ме отрезви.

Докато бях заета с разчистването, времето летеше. Останах там почти през целия следобед и накрая бях почистила повече от дузина надгробни камъни. Повечето от имената никога не бях чувала и все пак имах чувството, че познавам хората, от които не беше останало нищо друго, освен костите в земята, върху която стоях.

Наред с надписаните надгробни плочи по края на гробището имаше още много камъни, което означаваше, че под тях бяха погребани хора, чиито имена бяха забравени.

Едва след като огледах всеки ъгъл на гробището, обърнах внимание на ръцете си. Ноктите ми бяха изпочупени и почернели, а китките ми изподрани до кръв. Странно, но не чувствах никаква болка, вероятно защото радостта от откритието изтласкваше всичко друго настрана.

Реших на другия ден да дойда отново и да препиша надписите от всички надгробни камъни, както и да изготвя точна скица на разположението им.

През целия ден работих в пълна тишина. От време на време я нарушаваха само вятърът или някоя птица.

Като тръгнах по обратния път към града, видях големите багери, които пълзяха на запад по изсечените хълмове. До мен не достигаше шум и аз се радвах, че прадедите ми не бяха обезпокоявани от тътена на машините, които оскверняваха земята им.

Докато отново се върна в града, почти беше станало време за вечеря. Изведнъж се сетих, че изобщо не бях яла, и се замислих какво ли е останало още в хладилника. Толкова бях потънала в мислите си, че не го видях.

Вниманието ми първо беше привлечено от колата му — същия модел като моята. Дори беше със същата червена кожена тапицерия на седалките. Неволно затаих дъх и ми се искаше да се скрия в миша дупка. Но той също ме беше забелязал.

Стоповете му светнаха и в същия момент разбрах, че съм в опасност. По лицето на мъжа се четеше повече от бегъл интерес към мен. Брадичката му беше издадена напред, очите присвити, а изражението на лицето зло. Неволно го сравних с гангстер от филмите.

Разбира се, нямах никакво желание да спирам пред този мрачен тип, който вчера се държа така нахално. Обърнах се кръгом и хукнах да бягам. Едва тогава разбрах колко съм изтощена от работата си в планината. Остри бодежи в ребрата ме прорязваха като с нож, но страхът мобилизираше и последните ми сили. Спуснах се към най-близката къща и се мушнах в един тесен проход.

Там спрях и се ослушах. Сърцето ми биеше лудо, а като дишах, въздухът свистеше в гърдата ми. Най-сетне бялата кола мина покрай мен. Шофьорът не погледна в моята посока, но лицето му беше гневно, защото ме бе изпуснал.

Вярно, че предишния ден не ме беше заплашил с насилие, но исках да си спестя изблика на гняв, който издаваше поведението му. Нямах представа какво щеше да предприеме по-нататък, но бях твърдо решена да се махна от пътя на този човек, дори и да се наложи да продам колата си и да си купя друга.

Тъкмо колата му беше отминала и последва втора. Беше черен, овехтял „Мустанг“, в който седяха двама мъже с много неприятна външност. Странно!

Изведнъж почувствах липсата на Гордън и всички наши мили приятели с изискана външност. Колко чужди щяха да изглеждат те тук, където, изглежда, имаше само груби, неприятни типове.

Може би всичко ми се струваше толкова черно, защото от умора и изтощение бях почти неспособна да мисля. Като се наспя една нощ добре, на другия ден светът отново ще бъде ведър.

Но човек предполага, а Господ разполага. Плановете ми още на следващия ден отново да отида на гробището се провалиха. От телефонната компания съобщиха, че ще дойдат да ми поставят телефон и, разбира се, ме накараха да чакам до късно следобед.

През двата следващи дни валя дъжд. А може би беше много добре, че бях принудена да остана в къщата. Така щях да се погрижа за всичко, което трябваше да се свърши незабавно. Където се налагаше, боядисах стените. След като украсих стаите с мои картини и графики, всичко доби свой собствен отпечатък и просто стана уютно.

В някогашната спалня за родителите си подредих ателие.

От прозореца се виждаха близките, величествено издигащи се планини. Сигурно другаде има и по-високи планини, но и тези тук бяха изключително импозантни.

Най-близо до къщата ми се намираще връх Уитакър. Както се радвах на гледката, ми хрумна, че откритите рудници за въглища бяха стигнали до гробището на прадедите ми. Размишлявах как и от кого бих могла да узная какви са плановете на въгледобивната компания.

Бързо отхвърлих първата мисъл лично да се обърна към тях. И бездруго все още не знаех къде минава границата на имението на Уитакърови.

Първо самата аз трябваше да съм сигурна, а после можех да се обърна към въгледобивната компания.

Реших да телефонирам на мисис Страуд. Вероятно тя щеше да ми даде съвет.

Добрата ми съседка беше много ентузиазизирана и ми препоръча да говоря с мистър Праудфут, редактор на вестника. Той сигурно знаел всичко, което се случва в града, а вестникът му вече бил нападал безцеремонните въгледобивни компании, които унищожавали земята. Мисис Страуд обеща да ми уреди среща с Праудфут.

Изглежда, тя мигновено се бе заловила за работа, защото петнайсет минути по-късно ми се обади самият Праудфут и се уговорихме да се срещнем следобед. Съседката ми беше истинско злато.

Мистър Праудфут изглеждаше точно така, както винаги си бях представяла репортер от малко провинциално градче, не му липсваше дори зелената козирка.

— Вие наистина ли сте Уитакър? — попита той учудено. Не отрекох този факт и очите му заблестяха от задоволство. — Да, старите хора непрекъснато твърдяха, че някой от Уитакъррови ще се върне в Бърджетстаун.

— Значи и вие сте чули тази история! — засмях се аз.

— Че кой порядъчен човек тук не я знае? — отвърна той. — Разбира се, че страшно много се радвам да видя една Уитакър от плът и кръв, а не дух. Като дете винаги съм си представял, че ще се върнат като духове. Естествено, вие искате от мен информация и аз ще направя всичко възможно да ви помогна. Знам за този град много повече от всички други. Може би, с изключение на мисис Страуд. И така, какво искате да знаете?

Разказах му, че съм намерила гробището и се страхувам, че приближаващите се рудници за въглища може да стигнат до имението на Уитакър. Искях да знам какви права имам като наследница на семейството, основало този вечен дом.

Преди да отговори, той се почеса по главата.

— Наистина хубав въпрос. Действително знам, че голяма част от планината и долината зад нея са под закрилата на закона за защита на природата, и въгледобивната компания много добре знае къде точно минава тази граница. Ако вашето гробище е в очертанятия на тази граница, тогава не може да бъде докосвано при никакви обстоятелства. Мисля, че е най-добре и най-бързо, ако отидете във Вашингтон. Там в съда ще намерите всичко, което искате да узнаете.

— Вашингтон ли? Столицата Вашингтон?

Той се разсмя.

— Вашингтон — ние го наричаме Малкия Вашингтон — е областният ни град. Сградата на съда не може да бъде сбъркана с никоя друга. Намира се на сред главната улица, на най-високия хълм на града. И съвсем не е далеч. Не повече от двайсет мили. Освен това и пътуването е приятно — все по шосе №18.

Той ми начерта скица.

— Естествено, не вярвам, че изобщо ще имате неприятности с Нате Балзано. С другите въгледобивни компании в областта — да, но не и с Нате Балзано. Не можете да си представите по-добър човек от стария Нате. Той умее да се отнася с хората си почтено. Плаща им

много добре, въпреки че те никога не са членували в профсъюза. Мъжете знаят какво му дължат.

Праудфут въздъхна.

— Доколкото мога да преценя, това е най-добрата въгледобивна компания. След нещастния случай ръководството на компанията премина в ръцете на сина на Нате, но и той никога не би сторил нещо несправедливо дори и да влезе в конфликт с профсъюзите. И както сигурно знаете, в тази част на страната профсъюзите са корумпирани. Не, Балзано е съвсем порядъчен, можете да ми вярвате.

Благодарих на мистър Праудфут за помощта и поех към къщи, твърдо решена да си легна с кокошките и да стана с пукването на зората, за да замина за Вашингтон.

С малко повече късмет можеше да се научи още нещо за Уитакърови.

Преди да си легна да спя, погледнах още веднъж навън в тъмната нощ към върха на Уитакърови. Дадох на духовете на моите прадеди мълчаливо обещание да защитя гробището им — каквото и да става.

Не очаквах да видя нищо друго, освен тъмния силует на планината. Вместо това под дърветата сякаш танцуваха някакви тайнствени светлини. Вероятно въображението ми бе скроило някакъв номер като последица от смехориите, които мисис Страуд ми беше разказала.

Погледнах още веднъж към черната планина и този път вече бях сигурна. На върха на Уитакърови имаше светлина. Там някой или нещо се движеше.

Не можех да си представя кой или какво можеше да бъде това. Но едва ли беше от рудниците. Този участък се намираше от другата страна.

Бавно спуснах щорите. Побиха ме студени тръпки, като се запитах дали духовете могат да виждат и през стените.

Мистър Праудфут имаше право. Пътуването до Вашингтон беше прелестно. Пътят непрекъснато лъкатушеше и минаваше покрай хълмове и рекички, овощни градини, царевични ниви и пасящи овце.

Ако не бяха бензиностанциите и следите от рудниците по планинските склонове, гледката щеше да е като преди сто години.

Сградата на съда намерих без затруднения, а като попитах служителката за старите нотариални актове, тя ме отведе в едно огромно помещение с рафтове, пълни с архивни документи. Струваше ми се, че проучването на прадедите ми можеше да се окаже трудна и отнемаща много време работа.

Сигурно бях въздъхнала, защото служителката се засмя.

— Вярно е, че имаме цял куп от тях. Някои семейства се занимават с проучването на фамилните и имотните си отношения години наред. При нас не е като в някои страни в Европа, където имат кадастрална служба и водят регистър на имотите.

— Но аз имам на разположение само един ден — казах обезкуражено.

— Все ще намерите нещо, но сигурно ще ви се наложи често да идвате.

Тя посочи към многото мъже и жени в залата, повечето от които бяха ниско приведени над огромните книги.

— Знаете ли — продължи служителката, — подобни неща бързо се превръщат в завладяващо хоби. Изследването на родословното дърво е като мания. Откриват се взаимоотношения, които никога не сте смятали за възможни. Имаме клиенти, които идват тук десетилетия наред.

Нямах ни най-малко намерение да посвещавам на прадедите си толкова време, но трябваше да намеря първите нотариални актове на Уитакърови.

Помолих служителката за най-старите от тях и с въздишка се хванах на работа.

Тук намерих много документи за живота на Уитакърови. И както вече ми бе казано, всяко откритие водеше към друго. От време на време високо се смеех на глас. През 1794 г. Томас Уитакър наследил ферма с дълбокомисленото име „Бързай бавно“.

Малко преди края на работното време по случайност открих документа, описващ точния размер на имотите на Уитакърови през 1875 г. Бързо взех необходимите ми бележки. Бях много доволна от себе си и вдигнах поглед от папките. Усмивката ми замръзна.

Той ме гледаше втренчено през стъклената стена, разделяща архивната зала от стълбището. Изглежда, беше също толкова изненадан, колкото и аз.

Отначало се надявах, че съм сгрешила, но след втория предпазлив поглед вече бях сигурна. Там стоеше моят „автомобилен близък“ и имах чувството, че е избран от съдбата да ме преследва през Западна Пенсилвания. Мисълта, че можех да го срещна на улицата в Бърджетстаун, беше достатъчно страшна. Но какво можеше да го накара да ме последва в Малкия Вашингтон?

Сведох поглед и започнах да размишлявам как да напусна сградата, без да се налага да минавам покрай него. Тлеещият пламък в очите му не ми харесваше. Нямах желание повторно да се излагам на подигравките му.

С крайчеца на окото си видях, че той се канеше да отвори вратата към архивната зала. Но после изведнъж бе решил друго. Страхувах се, че изобщо не си беше тръгнал, а по всяка вероятност ме причакваше в тъмния коридор. Опитвах се да си внуша, че не е необходимо да се страхувам от този човек. В края на краищата се намирах в сградата на съда, в която гъмжеше от полицаи. Въпреки това нямах вяра в този мъж и исках да се махна от пътя му, а ми хрумна и как.

Върнах старите документи на рафтовете, взех записките и чантата си и тръгнах към бюрото на служителката. Тя също се готвеше да си тръгва. Просто се присъединих към нея и ѝ зададох няколко въпроса по отношение на родословните проучвания. Тръгнахме заедно по коридора.

Тя добросъвестно полагаше усилия да ми дава всевъзможни съвети. Разбира се, изобщо не предполагаше, че я използвах за щит. Излязохме през портала на улицата и тогава отново го видях. Той говореше с друг мъж, но като минахме край него, видимо трепна и затаи дъх. Колко се радвах, че мога да разговарям със събеседничката си!

Но за съжаление на ъгъла на улицата трябваше да се разделя с нея.

Не се осмелявах да се огледам, но предчувствах, че той е зад мен, и хукнах към колата си, която бях паркирала наблизо. Внимателно се измъкнах от паркинга и тъкмо отново бях стигнала до сградата на съда, когато светофарът светна червено.

И ето че той моментално се появи! Погледна ме право в лицето, а от очите му искреше подигравка.

След няколко минути вече бях по пътя за Бърджетстаун.

Планините хвърляха дълги сенки върху шосето и може би това беше причината да не видя паркираната до следващото кръстовище кола, която тръгна след мен. Шестото ми чувство ми подсказваше, че ме преследват, но не исках да го повярвам. Увеличих скоростта и тайнствената кола зад мен направи същото. Намалих до темпото на охлюв и преследвачът ми направи същото. Каквото и да правех, другата кола неизменно оставаше зад мен. В огледалото за обратно виждане съзрях двама души, които явно нямаха намерение в никакъв случай да ме изпуснат. Но бяха толкова предпазливи, че не можех да разпозная нито шофьора, нито спътника му.

В началото на града ми хрумна, че непременно трябва да купя мляко, а магазините скоро щяха да затворят. За да спестя време, влязох в обществения паркинг и слязох. Преследвачът ми бавно мина покрай паркинга и ясно разпознах „Мустанг“, модел от шейсетте години. Дватама мъже инстинктивно трепнаха и така се издадоха, че не са очаквали да видят тъкмо мен.

От това можеше да се направи само един извод: те не бяха преследвали мен. Черната кола увеличи скоростта и изчезна. Значи не бяха имали намерение да нападат една нищо неподозираща, безпомощна жена бяха ме следвали, защото ме бяха сбъркали с някого, и не бе необходимо да мисля дълго, за да отгатна с кого: със собственика на моя „близнак“, мъжа, който така ужасно ми лазеше по нервите от момента на моето пристигане.

Изглежда, беше човек с минало. Защо иначе щеше да се държи така подозрително? И защо щеше да го преследва друга кола?

Спомних си своята мълчалива клетва непременно да се махна от пътя му.

Щом купих хляб и мляко, побързах да се прибера вкъщи. Този ден се бях измъкнала от две изключително неприятни ситуации. Като завъртях ключа в бравата на входната врата, чух, че телефонът звъни.

Както и предполагам, беше Гордън. Той не можеше да повярва, че успях да се справя и без негова помощ. Загрижено ме попита как се чувствам и бе истински шокиран, като му съобщих какво бях направила вече в къщата си.

— Звучи прекалено добре, за да е вярно! Мисля да намина при теб в края на седмицата. Ако в четвъртък при мен всичко бъде наред в петък ще се кача на първия самолет.

Впрочем трябваше да съм повече от радостна. Вместо това мислех за нещата, които не можех да свърша при възникналите обстоятелства.

— Добре, само ако не предявяваш претенции към яденето — казах аз. — Нямам намерение да пиляя време за готвене.

— Няма значение — каза той примирително. — Знаеш ли, аз ще ти помагам при боядисването и така ти ще имаш повече време за кухнята.

Някак си не можех да си представя Гордън, качен на стълба, но великодушното му предложение беше похвално.

Обещах му в петък да го посрещна на летището. След този разговор написах писмо до въгледобивната компания на Балзано. Съобщих им за съществуването на старото семейно гробище и границите на имението на Уитакърови. Напълно възможно беше писмото ми да не направи особено голямо впечатление. Но така мистър Балзано щеше поне да знае, че някой бди.

Все още беше рано, а вечерта бе достатъчно топла, така че реших да отида до пощенската кутия. Колкото по-рано получеше информацията мистър Балзано, толкова по-добре. Гробовете на Уитакърови не биваше да бъдат разрушени.

Вечерта ми бе трудно да заспя. Мисълта за двамата мъже в черния мустанг ме преследваше, а подозирах, че макар и напълно невинна, бих могла да бъда заплетена в тъмни машинации, за които нищо не предполагах.

Колкото повече размишлявах над странните обстоятелства, които ме бяха довели в Бърджетстаун, толкова повече в мен се надигаше съмнението, че съм подмамена в клопка. Просто всичко беше прекалено заплетено и невероятно... Часове наред се мятах в леглото.

Вследствие на това на сутринта се успах. Всъщност исках да свърша още много неща в къщата, преди да дойде Гордън. Но лъчистото слънце ме подмами да изляза навън. Сега ми се струваше, че предишната вечер всичко ми бе изглеждало прекалено черно...

Първоначално бях възнамерявала още на следващия ден да отида на гробището и да скицирам надгробните камъни, но оттогава до

настоящия ден бе изминала цяла седмица. Това, от което се нуждаех, беше разходка до планината, за да прогоня всички глупости от главата си.

Пъхнах в раницата нещо за ядене и блока за рисуване, заключих входната врата и безцеремонно зарязах несвършената работа. Духовете на Уитакърови бяха по-силни и ме викаха...

Отдалеч планината изглеждаше съвсем обикновена. Но като заставах в сянката ѝ и погледнах към върха, ми се стори недостъпна.

Вече бях близо до пътеката. Изведнъж видях мистър Калбертсън в градината му. Поздравих го на висок глас и той бавно се обърна. Отначало не можа да ме познае, но после си спомни и засия:

— Здравейте, ето ви отново тук!

— Тръгнала съм към гробището. Искам да изкопирам надгробните надписи и да нахвърля няколко пейзажа.

— Е, значи сте намислили нещо! Днес наистина е хубав ден. Трябва да се признае.

— Не бихте ли искали да дойдете с мен?

Сигурна бях, че поканата ми ще го поласкае.

— С удоволствие — ухили се той, — но старите ми крака няма да издържат на дългото катерене. Онзи ден доста се уморих. Може би друг път...

— Добре, друг път — казах аз и поех нагоре по тясната пътека.

Като стигнах до иглолистната гора, изгубих всякаква връзка със света долу. Дебелият килим от борови иглички поглъщаше стъпките ми и заглушаваше шума от цивилизацията, достигащ до мен от града.

Над гробището цареше дълбока тишина. Но не можех да се радвам на тишината. Нещо ме глождеше. Подсъзнанието ми работеше на високи обороти. Нещо не беше наред. Нещо ме караше да треперя. Не ме ли потупваше по рамото някой призрак? Свалих раницата и бавно и внимателно тръгнах към гробовете.

Със сигурност нещо беше не както трябва. Но камъните си лежаха така както ги бях оставила. Дебелите бръшлянови ластари, които бях изтръгнала с толкова усилия, сега се въргаляха на земята почернели и увехнали.

С несигурни стъпки се върнах до раницата си и извадих от нея хартия и въглен. Внимателно сложих парче пергаментова хартия върху надгробната плоча и започнах да търкам отгоре с въглена. Скоро бях завладяна от майсторството на отдавна забравените каменоделци, което отново се съживи под моите ръце, от прекрасните украшения, чудните ангели и точно изсечените букви...

Не се сетих за яденето, докато не ме докосна един лъч на топлото следобедно слънце. Изведнъж усетих колко съм гладна и извадих сандвича от раницата. Изядох го, потънала в мисли, без да прекъсвам работата си.

След гробището високата трева свършваше и започваше рудничният район. Горе нямаше машини, но ниско долу огромни багери ровеха земята.

Изведнъж почувствах умората във всичките си кости. Бях рисувала дълго и денят бе отлетял като миг. Сега ми предстоеше нелекият път до къщи. Събрах всичко и метнах раницата на гърба си. Изведнъж беше станала много по-тежка, отколкото сутринта. Поне така ми се струваше. Искях да мина още веднъж през гробището, преди да си тръгна.

Зад един от оградните колове видях нещо, от което дъхът ми секта. Следи от стъпки.

Някой бе идвал след първото ми посещение на гробището! Наистина не можех да забележа абсолютно никакви промени, но предчувствах, че това е лош знак. Силните дъждове предишните дни бяха размекнали почвата и следите ясно личаха. Бяха от големи тежки обувки. Малко хора знаеха за гробището. Макар мистър Праудфут да предполагаше, че то се намира в резервата, все пак беше достатъчно трудно достъпно, за да попадне тук някой случаен турист или ловец.

Тръгнах по следите върху стъпканата трева и размишлявах дали не би могло някой от миньорите да е идвал тук. Но се отказах от теоретичните си предположения, като видях къде свършваха следите: до пътеката! Някой беше гледал отгоре миньорите и машините, един тайнствен някой, който бе седял тук часове наред и бе стъпкал много, прекалено много фасове от цигари. „Кой — питах се аз — има интерес да губи толкова време, за да гледа как машините и хората разорават земята?“

Проблемът така ме занимаваше, че от невнимание се спънах в някакъв корен или камък. Паднах на земята. Кракът ме болеше толкова много, че в очите ми изплуваха сълзи. Първата ми мисъл беше, че трябва да се върна вкъщи, а втората, че няма да мога да го направя на един крак. Не ми оставаше нищо друго, освен да викам за помощ.

Запълзях на четири крака към рудничния изкоп. Сълзите ме заслепяваха така, че едва не паднах в пропастта. А от това падане едва ли щях да остана жива. Лежах безпомощно. Вкопчих се в някакви храсти и започнах да викам. Струваше ми се, че викам часове наред. Но в действителност едва ли бяха минали повече от петнайсет минути, докато работниците като по команда спряха машините си. Край на работната смяна! А това беше началото на моето спасение.

Щом моторите на големите машини замлъкнаха, над дълбоката бездна се спусна неестествена тишина. Все по-отслабващия ми глас сигурно бе прозвучал отгоре като ехо. Струваше ми се, че виждам махащи ръце и чувам силни викове. Но почти бях изгубила надежда. Изведнъж над планинския хребет се появи едно покрито с прах лице, а малко след това и още едно.

Силни ръце ме изправиха на крака и един груб глас извика към другите долу:

— Едно момиче е. Наранило се е. Ще я донеса долу! — А обръщайки се към спътника си, каза: — Помогни ми.

Бях напълно изтощена, но помолих мъжете да вземат и раницата ми.

Нежният великан внимателно ме положи в ръцете на силния си другар и той предпазливо и бавно ме пренесе през четирите тераси, които бе изкопал багерът в хълма, надолу към един фургон, който явно служеше за канцелария.

Моят спасител ритна вратата с крак и ме пренесе през прага и извика на човек, който работеше на бюрото:

— Нося едно момиче, шефе. Наранила си е крака. Нали ви казах, че трябва да вземете мерки.

Мъжът на бюрото се обърна, брадичката му увисна почти до коленете и той изграчи:

— Господи, но това е тя!

Той беше не по-малко изненадан от мен. Можех да се сетя, че отново ще го срещна и че ще попадна в ситуация, при която няма да имам изход за бягство.

— Вие!

— Точно така изглежда! — отвърна той сухо. — Откъде домъкнахте това чудо, Уиснески? — попита той.

— Чух я да вика за помощ отгоре, от планината — обясни моят спасител. — Двамата със Скийтс се изкачихме горе.

— Планината! — Противникът ми беше ядосан. — Планината ще ни затрие всички! — После се обърна към мен. — Какво правехте горе?

— Прекопирвах надгробните камъни и рисувах пейзажа — казах аз тихо. Болките затрудняваха дишането ми.

— Как смееете да го кажете! — Той направи жест на Уиснески да ме сложи на един стол. — Дайте да видим какво става!

Протегнах му крака си и той внимателно го опипа. После извади еластичен бинт от един шкаф и го уви около глезена ми.

Отново ми се стори, че долавям подигравка, когато той попита:

— Много време ли прекарвате на гробището?

— Ако намекувате, че това е единственото място за развлечение в Бърджетстаун, имате право — казах аз високомерно.

— Не това имах предвид. Напротив, Бърджетстаун е много оживено място. Тук имам достатъчно много работа!

Но после започна отново да ми отправя упреци като на непослушно дете.

— Какво правехте толкова близо до пропастта? Ако си бяхте останали в гробището, както си му е редът, нямаше да ви се случи нищо.

Като стягаше бинта около крака ми, затаих дъх. Болката ме прорязваше като нож.

— Вървах по отпечатъците от стъпки — обясних аз.

Той силно присви очи и се обърна към двамата си работници.

— Някой от вас ходил ли е скоро горе?

— Аз не — отговори Уиснески.

— Аз също. Защо? — попита Скийтс.

— Тогава сигурно е бил някой от нашите приятели — добави моят самарянин и сбърчи чело. — Отваряйте си очите.

Озлобяваше ме фактът, че съм безпомощна пред този човек, но той имаше сръчни ръце и, изглежда, знаеше какво прави. Щом превръзката беше готова, той стана и попита:

— Е, как е?

Внимателно се поместих към края на стола и се опитах да пренеса тежестта на тялото си върху болния крак. Прониза ме болка.

— Все още боли.

— Така и предполагам. Вече започва да отича, но изглежда по-лошо, отколкото е в действителност. Обикновено ледът помага. Не вярвам да е счупен. Въпреки това идете на лекар! За всеки случай.

Той се приближи до телефона и набра някакъв номер.

— За кого да уговоря час?

— Джинджър Уитакър — казах аз колебливо. Предпочитах да мълча пред този студен, арогантен човек. Но за съжаление беше невъзможно.

По лицето му отново забелязах изненада. Той затвори телефона.

— Днес получих писмото ви. Не знам защо ми се струваше, че сте някоя много възрастна дама.

— О?

Какво друго можех да кажа? Постепенно прозрях страшната истина. Този човек беше притежателят на рудника. На него бях писала и го бях молила за съхраняване на семейното ни гробище. Наистина се бях обърнала към най-подходящия човек.

— Аз съм Нате Балзано. Нате младши.

— Така и предположих.

Не успях да прикрия добре гнева си. Той продължително ме изгледа.

— Значи много бихте искали да узнаете какви са по-нататъшните ни планове с рудника.

— Предполагам, че ще унищожите гробището и ще продължите да копаете — казах аз възможно най-предизвикателно.

— Е, не точно това.

Аз съвсем открито бях отправила обвинението си. Той ме гледаше така, както се гледа непослушно дете.

— Въгледобивната индустрия няма за цел да разрушава исторически гробове. Нямаме и не сме имали намерение да оскверняваме семейното ви гробище. Първо, законът изисква

разстояние от сто стъпки между гробището и рудничния насип. Второ, гробището се намира в държавен резерват и ще остане там, където си е.

— Разбирам — казах аз и се почувствах като смъмрено дете.

— А ако си въобразявате, че нашата работа предвижда разрушаване на пейзажа, трябва да ви уверя, че защитниците на природата имат много високо мнение за нас. Ще възстановим терена така, както си е бил преди това.

— Радвам се да го чуя. Винаги съм си мислела, че хората от рудника не ги е грижа как ще оставят земята след себе си.

— Е, винаги има по някоя черна овца. Но фирма „Балзано“ не е от тях. Все пак това е родното ми място.

Изглежда, неправилно го бях заподозряна в безцеремонност, но на няколко пъти той наистина се бе държал подло с мен, затова не чувствах особен порив да промърморя някакво извинение. Колкото по-бързо успеех да се махна от презрителния му поглед, толкова по-добре. Мистър Балзано не беше мой тип.

Изглежда, и той щеше да се радва да се освободи от присъствието ми по най-бързия начин, защото вече казваше на Уиснески:

— Заведи я при д-р Парсънс. Той я чака. Почакайте, докато прегледа глезена ѝ, а после я закарайте до дома ѝ.

Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката. Уиснески отново ме взе и ме изнесе навън със силните си ръце.

Лекарят потвърди, че се касае само за лошо изкълчване на глезена. Нищо повече. Посъветва ме да не натоварвам повече крака. С удоволствие последвах съвета му, защото болката, която ме пронизваше при всяка крачка, бе достатъчно неприятна.

Приех без съпротива предложението на мисис Страуд да се грижи за мен. В петък сутринта глезенът ми отново бе здрав. Лежането ми се бе отразило добре. Сега можех вече да се порадвам истински и на Гордън.

Можех и да не бързам толкова за летището, защото въпреки хубавото време самолетът имаше един час закъснение. Такова беше и настроението на Гордън, като излезе от самолета. Един поглед беше

достатъчен, за да се стопят като масло на слънце всичките ми надежди за щастлив уикенд.

Той бегло ме целуна.

— Проклет самолет. Точно когато щяхме да излитаме, нещо се случува. А ние вече се бяхме качили в него. Ако знаех, веднага щях да се върна в канцеларията. В момента имам един много заплетен случай и трябва да му посветя цялото си време и сили.

— Наистина много съжалявам — казах аз, изпълнена със състрадание.

— Умееш да говориш добре!

— Но нали все пак трябва да си починеш.

— Не и аз. Много добре го знаеш. Когато имам някакво дело, за мен почивка няма.

— Но ти се нуждаеш от спокойствие и ще прекараме един хубав, дълъг уикенд. А в понеделник отново ще отидеш на работа, ала отпочинал.

— Съжалявам, но трябва да тръгна още в неделя рано сутринта. Ако не използвам деня за работа и размишление, в понеделник в съда от мен няма да има никаква полза.

— Е, щом е така, ще трябва да сме доволни, че днес и утре ще бъдем заедно — казах аз, надявайки се, че той няма да забележи разочарованието ми.

— Така да бъде — каза той подчертано бодро и весело. Но много добре разбрах, че настроението му беше съвсем друго. Непрекъснато му се налагаше да се насилва да прави щастливи физиономии.

По пътя от летището към къщи той внимателно оглеждаше околността.

— И там има една напълно запустяла къща. Тук сигурно е пълно с такива имения.

После нямаше какво повече да си кажем и известно време мълчахме.

— Тези планини тук са прекалено високи. Много повече харесвам полегатите склонове край Дилауър.

Подобни забележки ме нервираха, но скоро вниманието ми бе отвлечено от тъмната прашна кола, която видях в огледалото.

Гордън забеляза безпокойството ми.

— Престани да гледаш в огледалото! Какво има?

— Ами... не знам точно.

— Нали пътуваме във вярна посока? — пожела да узнае той. Значи това беше единствената му грижа. Все пак би трябвало поне да знае, че чувството ми за ориентация е безпогрешно.

— Разбира се. Гордън. Само се питах защо ни следва тази кола.

— Не ставай смешна, Джинджър! Защо някой трябва да ни следи?

— Знам, че е така — казах аз бавно. Веднага бях познала мустанга зад нас.

— Да не си обрала някоя банка тук? — засмя се той.

— Не, не съм извършила нищо лошо, но някой друг го е направил. Колата зад нас ме е следила и друг път. Изглежда, е случайност.

— Сигурно е така. — Той се обърна. — Това е много разпространен модел. Виж, той се кани да те задминава.

Гордън имаше право. Когато колата се изравни с мен, аз се престорих, че случайно поглеждам навън. Човекът, седящ до шофьора, беше набит и мрачен. По иначе свадливото му лице в момента, може би по изключение, се виждаше, че няма лоши намерения.

Тогавя човекът също случайно погледна към нас и установи присъствието на Гордън до мен.

Той се обърна и, изглежда, каза нещо успокоително на шофьора, защото той подаде газ, оставяйки ни зад себе си, обгърнати в облак вонящи газове и прахоляк.

Гордън закачливо ме погледна:

— Виждам, че все още не си загубила цветущото си въображение.

Направих му сърдита физиономия.

— Почакай, Гордън Търнър. Който се смее последен, се смее най-добре.

— Че какво смешно щеше да има, ако колата наистина те следеше?

— Нищо — признах аз охотно. — Тия двамата изглеждаха доста закоравели типове.

— Надявам се, че не всички хора тук са такива.

— Определено можеш да бъдеш сигурен в това.

После разказах на Гордън за любезността на мисис Страуд и Ед Калбертсън. Споменах също и за добрите съвети на мистър Праудфут, които ме бяха насочили направо към нотариалните документи на Уитакърови.

Гордън изглеждаше доволен, че не съм обкръжена от съмнителни, жалки нищожества. Попита ме за къщата. Познавах вкуса му и бях сигурна, че ще му хареса това, което бях направила досега. Но не исках да му издавам прекалено много и тайнствено казах:

— Почакай. Ще се изненадаш.

Само ако знаех каква изненада ни очакваше! Завихме в нашата улица и спряхме пред моята къща.

— Пристигнахме — казах аз и се опитах да потисна гордостта си.

— Хм — гласеше отговорът му.

— Влез — предложих аз и си мислех за многото часове работа, вложени в ремонта.

Изтичах напред и щях да се пръсна от усърдие да показвам на Гордън новото си царство, затова не си спомням как се случи всичко.

Чух трясък и вик. Обърнах се в мига, в който Гордън падаше на площадката отпред.

— Господи! — извиках аз и се спуснах по стълбите надолу. Едно от стъпалата, водещи към верандата, не бе издържало под тежестта на Гордън и той се бе ударил силно в бетонирания плочник. Лицето му беше изкривено от болка. Като разбрах, че се бе наранил сериозно, изпаднах в паника.

— Какво беше това? — попита той. — Приветствена импровизация ли?

— О, не, Гордън. Каж ми, че ти няма нищо, моля те.

Все пак той можеше да говори и смятах това за добър знак.

— За съжаление не мога да твърдя подобно нещо. — Той се опита да се пошегува, но болките бяха по-силни. — Ти ме ликвидира, Джинджър.

Дясната му ръка висеше безжизнена.

— Мислиш, че е счупена ли? — извиках аз ужасена.

— Не бих се учудил. Не смея и да се надявам, че в това изоставено от Бога място може да има лекари.

— Имаме лекар. Д-р Парсънс. Веднага ще му се обадя.

Хукнах нагоре по стълбите, като внимавах да не стъпя на счупеното стъпало.

Тогава се сетих, че Гордън все още безпомощно лежане на плочника бързо се обърнах.

— Слава на небето, че не ме забрави тук — каза той саркастично.

Предпазливо му помогнах да се изправи. Ръката му висеше много неестествено и трябваше да положи усилия, за да не ми прилошее. Значи не бях родена за медицинска сестра.

Криво-ляво заведох Гордън вътре и го сложих да седне на един стол. После позвъних на д-р Парсънс, но ми се обади телефонният секретар.

— Ама че тъпотия! — извика Гордън. — Попитай поне къде се намира най-близката болница с бърза помощ. Не мога да чакам някакъв си селски лекар!

Беше преbledнял като платно. Нямахме друг избор, трябваше да идем до най-близкия пункт за бърза помощ, ала той беше във Вашингтон, а мисълта за дългия, пълен със завои път изобщо не ми харесваше.

Гордън стоически понесе пътуването. Очите му бяха затворени, но от болка така силно бе прехапа устните си, че те кървяха.

Шест часа по-късно отново бяхме вкъщи. Една катастрофа с четири жертви, човек със сърдечен удар, задушавашо се пеленаче — в болницата всички те бяха много по-важни от Гордън, който се нуждаеше само от рентгенова снимка и гипсова превръзка. И кой би подложил на съмнение това решение?

Във всеки случай Гордън страшно се ядоса на болницата и особено на западната половина на Пенсилвания. Тук живеели само примитивни хора и ако трябваше да му се вярва, този край бил все още в средновековието.

Но мен ме засегна нещо много по-важно. Той не прояви абсолютно никакъв интерес към къщата ми. Всичките ми усилия бяха отишли на вятъра. Той просто не искаше нищо да види, а не му харесваше и яденето ми. Единственото, което искаше, бяха кафе и аспирин.

Едно беше ясно. Уикендът, за който копнеех, бе напълно провален.

Затова не бях изненадана, когато Гордън ми каза, че кракът му вече никога няма да стъпи в този град.

— Гледай по-скоро да се отървеш от тази къща, Джинджър. Тя е стара и грозна. Пълна с термити и е направо смъртоносна клопка. Ако още някой пострада на стълбите ти, ще те съди за обезщетение. Това може да те разори, а и аз няма да те защитавам.

Погледнах към него.

— Нямах намерение да ме съдиш, нали, Гордън?

Той се усмихна, но усмивката му не беше весела.

— Ще трябва хубаво да си помисля.

През нощта не можах да спя. Стенанията му се чуваха от гостната до моята стая. В болницата не му бяха предписали никакви лекарства против болки. Бяха оставили Гордън на произвола на съдбата. Аспиринът не можеше да направи нищо против силните болки.

Всичко беше толкова конфузно! Чувствах се виновна, особено като си помислех за важния случай, над който Гордън сега работеше.

Предложих му да го придружа до Филадельфия и там да му помогна, доколкото мога, но той не искаше да чуе за подобно нещо. Само ми даде един съвет:

— Извикай да поправят стълбите, преди пощальонът, бояджията или някой невинен съсед да си счупи врата в тази развалина.

Гордън нямаше да е Гордън, ако не ми изнесеше цяла лекция за проблемите, които си създават неомъжените жени с наследено имущество. Всичко това, разбира се, видяно през погледа на опитния адвокат!

Една от лошите черти на характера ми е твърдоглавието. И в този момент аз тържествено се захлех да задържа наследството си.

Като си спомням днес за онази нощ си мисля, че комбинацията от стонове на Гордън и собственото ми душевно състояние до такава степен са били погълнали вниманието ми, че всичко останало ми е убягнало.

Всъщност това бих могла да кажа за свое оправдание, ако трябва да обяснявам защо не съм чула никакви шумове. Шумове, довели до деяние, което щеше да има трайно влияние за промените в живота ми...

Когато най-сетне успях да заспя, бях толкова съсипана, че не чувах и виждах никого и нищо около себе си и се успах.

Гордън вече беше станал и се бе облякъл, колкото бе могъл с гипсираната си ръка. Той нямаше търпение да се прибере вкъщи и да иде при своя лекар.

Болките му, изглежда, бяха понамалели, защото изяде закуската си и се шегуваше с положението си.

Закопчах ризата му. Продължихме да бъбрим, но тъй като не отместваше поглед от часовника, разбрах, че мислите му са заети само с едно — бягство.

Не можех да му се сърдя. След всичко, което му се бе случило тук, той виждаше наследството ми в изключително неблагоприятна светлина.

Що се отнасяше до мен, къщата беше съкровище, чиято стойност само можеше да се покачва. Като се справех с проблемите и ръката на Гордън оздравееше, той сигурно щеше да оцени наследството ми по достойнство, както го оценявах аз сега.

Той ме упрекуваше, че съм взела куфара му и го нося към колата, но аз го посъветвах да използва здравата си ръка, за да се държи за парапета на стълбището.

Грижливо му отворих вратата на колата.

Небето се покриваше с буреносни облаци. И това ли — мислех си аз. Нищо чудно, ако на Гордън постепенно му дойде до гуша.

Полагах усилия да бъда колкото може по-весела, а това не беше лесно, особено пред факта, че трябваше да се справя с мъж, за чието тежко нараняване бях отговорна и с един двигател, който се държеше повече от бунтарски.

Първо не искаше да запали, но нежните ми опит го принудиха след пъшкане и кашляне все пак да потегли.

— Дори и новата ти кола не понася въздуха тук — каза Гордън отвратен.

— Не е ли смешно? Никога досега не съм имала неприятности с нея.

Гордън ми хвърли презрителен поглед.

— Е — казах аз, усмихвайки се, — затова пък сега върви много по-добре.

Включих на скорост и се отправихме към летището. Нямахме никакво съмнение, че посещението на Гордън тук беше пълен провал.

Щом излязохме от града, реших да увелича скоростта. Но двигателят изобщо не реагираше. Не казах на Гордън нищо, защото не исках да се тревожи за полета си.

Натисках педала на газта с всичка сила. Никакъв резултат! Все пак успях да отбия в страничната лента и тогава колата ми съвсем предаде Богу дух.

Включих мигачите. До мен Гордън зарови лице в здравата си ръка и застана:

— О, боже... О, велики боже!

В огледалото видях, че се приближава пътната полиция с включена сигнална лампа. Помощта бе близо! Полицаят усмихнато се наведе към мен и предложи първо сам да погледне под капака, преди да повика аварийната кола да ни изтегли. Не знам защо, изведнъж реших, че скоро всичко ще дойде на мястото си.

Но затова пък не бях подготвена да видя ужасената физиономия на полицая, когато той погледна под капака на двигателя. С един скок той се озова до вратата ми и заповяда:

— Вън! Слизайте!

— Какво означава всичко това? — попита Гордън.

— Вън! — повтори той само. Тогава видя гипсираната ръка на Гордън и първо отвори моята врата и почти ме измъкна от колата. — Бягайте!

После хукна към другата седалка, за да освободи Гордън, който така бе пребледнял, че се изплаших. Двамата дотичаха до мен и залитайки, всички се строполихме в патрулната кола. Полицаят включи на задна скорост и бързо се изтегли. Същевременно говореше в радиостанцията си и помоли за подкрепление, за да бъде спряно веднага движението по аутобана, тъй като всеки момент щяла да избухне бомба.

Всичко ставаше толкова бързо, че не можех да повярвам на очите си. Колата ми хубавата ми кола, щеше да хвъркне във въздуха и да се пръсне на хиляди парчета.

Експлозията беше страшна. Ламарините изхвърчаха в насрещното платно, където ужасените шофьори се опитваха да ги избягнат.

— Какво стана? Какво стана? — успях да попитам само аз.

— В колата ви имаше бомба — изръмжа полицаят.

Не можех нито да говоря, нито да мисля. Съзнавах само присъствието на Гордън, но и той беше като зашеметен.

Полицаят ми постави обичайните въпроси за името, шофьорската книжка и документите на колата. Той дълго се чуди на факта, че отскоро съм в Бърджетстаун и веднага предаде горещата новина по радиостанцията си.

Това, което се случи по-късно, възприемах като страничен наблюдател, докато го чух да казва:

— Първата ни опорна точка е колата й. Тя е съвсем същият модел като тази на Балзано.

Подскочих.

— Какво общо има Нате Балзано с бомбата?

— Познавате ли го? — попита ме полицаят заинтригуван.

— Да. Не... Всъщност... — Изведнъж съвсем се обърках и се уплаших. — Не го познавам добре, но съм се срещала с него няколко пъти.

— За кого говориш? — попита Гордън подозрително.

— Притежателят на въгледобивната компания — отговори полицаят и веднага продължи да ме разпитва. — Никакви други отношения ли нямате с него?

— Не, но преди няколко дни той превърза глезена ми.

— Много бих искал да знам какво става тук — попита Гордън, явно без да се надява на отговор.

Полицаят отново се зае с радиостанцията си.

— ... опитайте се да го намерите, а после най-добре го изпратете тук.

Вече бяхме обградени от патрулни коли, които с мигащите си светлини и виещи сирени придаваха на ситуацията още по-невероятен и кошмарен вид.

Колите по срещуположното платно предпазливо заобикаляха разхвърляните наоколо остатъци от колата ми, но движението по нашето платно бе спряно и докдето стигаше погледът ми, имаше задръстване.

Някои от шофьорите бяха слезли, за да видят защо не можеха да продължат. Полицията не даваше абсолютно никаква информация и се

ограничаваше с това да овладее хаоса. Насред цялата тази бъркотия Гордън изведнъж каза:

— Слушайте! Аз трябва да отида на летището.

— Наистина ли?

Полицаят имаше други грижи и въртеше радиостанцията си.

Седях като парализирана и не знаех да плача ли, да викам ли, или да избягам.

Гордън бе потънал в ледено мълчание. Беше обиден, че полицаят не бе проявил разбиране към положението му, а на мен като източник на всички злини, разбира се, бе разгневен.

Как всъщност щяхме да се придвижим оттук без кола? Но затова не биваше да се безпокоя, защото тогава дойде *той*. Той така рязко удари спирачки зад патрулната кола, че гумите му мъчително изсвириха, а после изскочи отвътре.

— О, не! — простенах аз.

— Кой е този? — попита Гордън.

— Натe Балзано.

— Колата му е съвсем същата като твоята.

— Знам.

Нате се здрависа с няколко полицаи и се поведе оживен разговор.

— Изглежда, е човек с влияние тук — каза Гордън учудено.

— Не вярвам.

— Е, поне има кола, която все още се движи. Щом го познаваш, би могла да го помолиш поне да ме закара до летището.

— Това ли е единствената ти грижа? — попитах аз саркастично.

Гордън бе слисан.

— Как така? Вече нямаш кола, а на полицая му е все едно какво ще стане с мен. Нищо няма да ти навреди, ако питаш този тип дали ще ме закара.

Аз обаче няхах никакво намерение да го правя. Но, изглежда, съдбата бе пожелала така, защото в този момент Нате се наведе към мен през прозореца на колата.

— Имали сте късмет!

— Зависи от какъв ъгъл се гледа на нещата все пак вече нямам кола.

— А аз трябва да отида на летището — намеси се Гордън.

— Няма проблем. Ще ви закарам.

— Това е най-хубавото нещо, което някога съм чувал!

Когато Нате се отдалечи достатъчно, за да не ме чува, аз изсъсках:

— Сериозно ли говориш, че искаш да заминеш с него? Обзалагам се, че е замесен в този цирк. Защо иначе полицията щеше да ни следва?

— Може би, защото някой е хвърлил око на неговата кола, а е попаднал на твоята.

— Виждаш ли, до шия е затънал в тази афера.

— Не бъди толкова твърдоглава. Изглежда симпатичен човек.

Бях прекалено вбесена, за да мога да му отговоря. Гордън полагаше такива усилия да се махне оттук, че му беше все едно какво ще стане с мен. Изобщо не го интересуваше, че след това трябваше да се връщам от летището сама с Нате.

Нате ни отвори вратата. Трябваше да седна в средата. Седях притисната между двамата мъже, на които бях страшно вбесена.

Стиснах зъби и се опитах да запазя спокойствие, но двамата изобщо не се съобразяваха с присъствието ми. Представиха се един на друг и бяха единодушни, че сме имали страшен късмет и сме отървали кожата без нито една драскотина. Обсъждаха какво трябва да предприема аз по-нататък, за да получа нова кола. При това разговаряха пред мен, все едно, че бях въздух.

Докато стигнем до летището, така се бях заредила с гняв, че вече треперех. Тримата отидохме до мястото за проверка на багажа, където Гордън ме прегърна и ме целуна по бузата. През рамото ми каза на Нате:

— Като си получи новата кола настроението и ще се оправи.

— Естествено — отговори Нате.

Обърнах се и хукнах към колата на Нате. Къде другаде можех да отида? Той ме последва незабавно.

— Днес обаче глезенът ви е в отлично състояние. Изглежда, имате добър лекар.

Изчервих се.

— Ех, и вие!

— Вместо да се държите така заядливо, трябва да се радвате, че все още сте жива.

Разбира се, той имаше право, но няколко любезни думи не бяха достатъчни, за да успокоят надигацията се в мен вулкан.

— Всичко, което съм чувал за червенокосите, изглежда, е вярно. Сега мога сам да се убедя в това.

— Вие сте виновен за всичко! — изсъсках аз.

— Аз ли? — Той вдигна вежди. — Поласкан ли да се чувствам?

— Едва ли. Знаете ли какво си мисля?

— Не. Кажете ми го, сърдита лейди.

— Мисля, че знаете нещо за тази бомба. Някой ви преследва, но просто е объркал колата. Искали са да ви хвърлят във въздуха и едва не ме убиха.

— Изглежда, нищо не ви убягва.

— Виждате ли, дори не го отричате.

— Че защо да го правя?

— Така! Значи признавате, че някой ви следи!

— Може да се формулира така: няма да съм изненадан, ако се окаже вярно.

— Означава ли това, че сте гангстер?

— Изводът сам се налага.

Преглътнах с усилие.

— В такъв случай...

— Признавал ли съм, че съм гангстер?

— Не, но всички факти го потвърждават.

— Всички ли?

— Почти всички — казах аз.

— Хм.

Нате трябваше да се концентрира върху пътя.

Блъсках си главата да намеря подходящ отговор, когато забелязах, че сме поели по погрешно отклонение от аутобана.

Гърлото ми се сви на буца. Отвличане ли беше това? След случилото се днес нищо вече не бе невъзможно.

— Тръгнахме в погрешна посока — констатирах аз.

— Знам — отвърна той кратко.

— Но аз искам да се прибера вкъщи.

— Аз също, но се появиха известни трудности.

— Какво означава това?

— Погледнете в огледалото.

Предпазливо се доближих до Нате, за да видя в огледалото какво толкова го безпокоеше.

— Но това са те! — простенах аз.

Той обърна глава към мен.

— Познавате ли колата?

— Виждала съм я достатъчно много пъти, за да мисля, че е случайност.

— Така смятам и аз — призна той. — Вероятно са ме следили, докато колата ви е хвъркнала във въздуха, а после са карали след нас по пътя до летището. Едва сега ги забелязвам и се опитвам да се отърва от тях, но не е толкова лесно.

— Мислите ли, че тези двамата са сложили бомбата в колата ми?

— Щом самата вие не сте го направили, сега поне знаете кой е бил.

— Смятате ли, че двамата също знаят каква грешка са допуснали? — попитах аз.

— Лепнали са се за нас като мухи на пръчка с туткал.

— И какво ще стане, ако не успеете да се отървете от тях?

— Трябва да поемем този риск.

— Непрекъснато ви чувам да казвате „ние“. Не познавам тези хора и не знам защо ви преследват, а не знам също и какво общо имам аз с цялата тази работа. Въобще няма никаква причина да бъда въвлечана в тази тъмна история.

— В момента нямате друг избор — каза Нате.

— И то само защото имах същата кола като вашата — промърморих аз.

— Имаме еднакъв вкус.

— Тъй като тези хора, които и да са те, ви разпознават само по колата ви, питам се дали сте помисляли, че биха могли да ви сбъркат с някой друг.

Устните му трепнаха.

— Мислих вече за това, особено като видях какво се случи с колата ви.

Скръстих ръце на гърдите си и въздъгнах.

— Но сега поне бихте могли да ми кажете защо ви преследват тези хора и в каква интрига ме забъркахте.

— Ще го направя, но не сега. Първо трябва да се измъкнем оттук.

— Значи, за да можете да размишлявате, се налага да мълча.

— Така е, скъпа моя.

Точно пред нас в планината зейна огромна черна дупка.

— Това е тунелът Форт Пиг — обясни Натe кратко. — Много е дълъг и тъмен и би могъл да бъде нашето спасение.

Придвижвахме се бавно и на всички светофари спирахме на червено. Страхувах се, че страшната кола може да се появи до нас и седящите в нея мъже да ни застрелят с автомати. Сигурно не бяха далеч, но движението им създаваше същите трудности като на нас.

— Пред нас пътят се разклонява — каза Нате. — После идва отбивката за моста. Виждате ли мустанга?

Огледах се предпазливо.

— Не. — Но в този момент сърцето ми подскочи. Черната кола все пак беше тук! — Съжалявам, но те са зад нас и бързо ни догонват.

Нате проклинаше и натисна педала на газта докрай. Сгуших се в седалката и пристегнах още по-силно предпазния колан.

Досега никога не се бях плашила така истински, но вече бях абсолютно сигурна, че това лудешко преследване щеше да се превърне в сигурна гибел за нас.

Толкова много ми дожаля за мен самата, че престанах да възприемам действителността около себе си. Когато пред мен на една прорязана от цепнатини скала се появи Ноевият ковчег, помислих, че напълно съм загубила разсъдъка си.

— Пригответе се да се върнете в детството си — каза Нате.

Той се отклони от шосето и се нареди на дълга опашка от коли, които търпеливо чакаха пред една голяма порта, за да влязат.

— Какво е това? — изсъсках аз.

— Паркът „Кениууд“. Място за развлечения.

— Луд ли сте?

— Напротив. Виждате ли опашката от коли?

— Не съм сляпа — отвърнах аз троснато.

— Значи този паркинг вече е почти пълен. С малко късмет нашата кола ще е последната, която ще пуснат да влезе. Останалите чакащи коли ще изпратят на паркинга на отсрещната страна на улицата.

— Не разбирам нито дума.

Той търпеливо ми обясни:

— Ако приятелите ни решат да ни последват в парка, ще трябва да паркират на отсрещната страна на улицата? Ние ще се поразходим тук и ще се повозим на въртележките. Това съвсем ще обърка преследвачите ни, а после, докато те забележат какво става, ние отново ще напуснем увеселителния парк.

— При условие, че не ни намерят.

— Дори и да видят, че стоим тук, ще имаме достатъчно преднина, за да им се изплъзнем. По дяволите! — изруга той. — Наредиха се зад нас. Сигурно са ни видели!

— А може би и те искат да се повозят на въртележките!

Като минахме през портата, започна търсенето на места за паркиране. Вече бях изгубила всякаква надежда, когато Нате ме прегърна.

— Вижте! Какво ви казах?

Огледах се. Двама души тъкмо спускаха бариерата пред черния мустанг. Те се наведоха към прозореца на шофьора и обясниха на мъжете в колата къде се намира другият паркинг.

Изглежда, много се бяха ядосали, защото шофьорът обърна колата така рязко, че зад нея се вдигна фонтан от пясък.

— Хайде сега да тръгваме — побутна ме Нате. Беше ме хванал за лакътя и ме помъкна към касата за билети.

— Не бързайте толкова — молах се аз. — Не виждате ли, че съм с високи токчета! Като се обличах тази сутрин, очаквах спокойно сбогуване с годеника си, а не игра на апаша и стражари.

— Оцеляват само тези, които умеят да се приспособяват. Мъдрост от самата майка природа.

— Много смешно! — казах аз и отново се спънах. Нате ме хвана за ръка и ми се усмихна.

— Ето го ковчега. Не бива да караме Ной да ни чака. Ноевият ковчег е главната атракция на този парк.

Няколко минути по-късно тъмният „ковчег“ ни погълна. Поне засега бяхме в безопасност. До този момент Нате не бе пускал ръката ми и когато отново излязохме навън, продължаваше да я държи. Предпазливо се огледахме на всички страни. Внимателно се вглеждахме и в лицата на хората, за да сме сигурни, че няма да попаднем в клопка.

— Наоколо изглежда чисто — каза Нате накрая. — Виждате ли нещо?

— Не. Накъде ще вървим сега?

— Обратно към колата, ако успеем да се справим. Или все пак искате да се повозите на въртележка?

— Не, благодаря — засмях се аз. — За днес ми стига.

— Надявам се, че става дума само за Ноевия ковчег — каза Нате.

Почувствах, че се изчервявам. Мен самата почти ме беше страх, че малко ъглестото, но симпатично лице на Нате и привлекателността на тъмните му топли очи ми правят впечатление.

Той усети смущението ми и намали напрежението на ситуацията, като каза:

— Може да не отговаряте на въпросите ми, докато аз не отговоря на вашите.

Наистина му бях благодарна.

— Така да бъде. Знаете ли — добавих аз предпазливо, — вие сте джентълмен, но не мислех така при първата ни среща.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Тогава на паркинга и вие не се държахте като истинска дама, така че сме квит.

— Вярно е — признах аз.

Изведнъж Нате стана сериозен.

— Джинджър, мислите ли, че можем да започнем всичко отначало и да станем приятели?

Сведох очи и се изчервих като домати.

— Струва ми се, че вече го направихме.

Той помълча миг, а после тихо каза:

— Да, права сте.

По някаква необяснима причина много ми се искаше да извикам от радост.

Но все пак не можех да се освободя напълно от мисълта, че двамата с Нате се намирахме в опасна ситуация. Бягахме от двама мъже, готови на всичко, за да ни очистят. Да, бягахме, за да спасим живота си. И все пак близо до този човек се чувствах сигурна. Нате внимателно ме погледна.

— Знаете ли, че сте много хубава?

— Аз... благодаря.

— Не е необходимо да ми благодарите — усмихна се той. — Благодарете на прадедите си.

— Мисля, че на тях имам да им благодаря вече за много неща — признах аз.

— Ще го направим двамата.

Край нас минаваха смеещи се и бърбещи хора и ни припомниха действителността.

— Трябва да се връщаме.

Тръгнахме към паркинга. Ние, двама души, които взаимно се привличаха като магнит и бяха забравили всичко около себе си, дори и повода за посещението в парка „Кениууд“. Това бе и причината никой от нас да не усети опасността, докато не бе станало прекалено късно.

Нате я видя пръв. Ръката му стисна моята така силно, че неволно откъснах поглед от лицето му, за да видя какво го бе изплашило толкова.

Двамата мъже, изглежда през цялото време бяха чакали пред изхода на нашия паркинг.

— Господи! — въздъгнах аз.

Като по даден знак те хукнаха срещу нас и изблъскваха настрани всички посетители, като се изпречваха на пътя им. Някои от тях ругаеха гневно след преследвачите ни.

— Назад! — заповяда Нате.

Подчиних му се инстинктивно. Той смяташе, че сред тълпата хора сме на по-сигурно място, но опасността беше доста голяма.

Джобовите на якетата на нашите преследвачи едва ли бяха издути от прекалено голям запас хартиени носни кърпички, а ако пистолетите им имаха и заглушители, стрелците лесно можеха да се скрият сред тълпата. Вниманието щеше да е насочено изцяло към нашите мъртви тела на земята и сигурно никой нямаше да си спомни от коя посока са дошли изстрелите.

Тичах редом с Нате и разчитах, че здравата му хватка около ръката ми ще ме държи в равновесие. Почти непрекъснато бягахме на зигзаг около хората и предметите, които се изпречваха на пътя ни. Така бяхме минали почти по цялата главна алея, завихме към едно сенчесто място за пикник и протичахме през намиращото се до него игрище.

На другия край на игрището имаше малка закувалня, която в началото можеше да ни послужи за прикритие. Спряхме да поемем дъх и да обмислим ситуацията, в която се намирахме.

На това място от главната алея се отклоняваха различни пътеки, а една от тях описваше дъга и се връщаше натам, откъдето бяхме дошли.

Трябваше да се промъкнем незабелязано до тази дъга. После може би щяхме да се измъкнем от преследвачите си. Това беше единственият ни шанс.

Погледнах предпазливо иззад ъгъла, но виждах само дечурлига, които се забавляваха на площадката за игра.

— Хайде! — каза Нате.

Тичахме така, сякаш дяволът ни гонеше. Тракането на токчетата кънтеше в ушите ми. Като стигнахме до завоя към алеята, вече се задъхвах. Дробовете ме боляха и знаех, че няма да мога дълго да тичам редом с Нате.

Готвех се за най-лошото, тоест да остана тук и да се жертвам, за да му дам възможност за бягство. Бягство от ужасния край, който нашият противник му беше замислил.

Исках да спра, но Нате ме насърчаваше.

— Не се предавай, моля те. Ето ги!

Един поглед беше достатъчен. Двамата мъже бяха по петите ни. А сега имаха и преимущество. Зад завоя на алеята имаше голяма поляна, около която бяха струпани всевъзможни въртележки. Достатъчно ми беше да погледна само една от тях, за да ми стане лошо. И точно там, където се намираха тези съоръжения за забавление, стояха нашите врагове. Още не ни бяха забелязали. Още... Не можехме нито да продължим, нито да се върнем. Невъзможно беше да се изкатерим по високата ограда, обграждаща увеселителния парк. Оставаше ни само бягството.

— Джинджър, можеш ли да тичаш?

— Нали това правя през цялото време? — изпъшках аз.

Този път изобщо не си давахме труд да се крием в тълпата. Тичахме слепешката към най-близкия изход.

Като си спомням сега за този ден, не мога да разбера откъде бях взела тази сила да бягам редом с Нате. Знаех само, че това е последният ни шанс и че трябва да го използваме. Това означаваше да стигнем до колата на Нате, преди нашите преследвачи да забележат, че сме им се изплъзнали.

След като излязохме през входната врата, до колата вече не беше далеч. Скочихме в нея и Нате запали двигателя. После ме погледна и каза:

— Ти си истинско съкровище.

— Аз съм кълбо от нерви — опитах се да смекча комплимента му и не забелязах, че ми говори на ти. Но след всичко, което ни се бе случило, и на мен не би ми дошло наум да направя нещо друго.

— Ако не го казваш, никой няма да забележи.

Той излезе на заден ход от паркинга по посока на шосето. Няколко минути по-късно вече бяхме на пътя и карахме покрай реката до Хоумстед, където във фабриката за стомана тъкмо идваше новата смяна. Движението беше толкова интензивно, че и Нате трябваше да намали скоростта.

Често се оглеждах и се страхувах, че отново ще видя страшната черна кола зад нас.

— Успокой се. Повече няма да могат да ни настигнат.

— Но, Нате, те знаят по кой път ще тръгнем ние — вайках се аз.

— Не, не знаят. — Той сви по един страничен път, който се изкачваше стръмно по планината.

— Но тук няма нищо друго, освен планини — оплаквах се аз.

— Затова пък е много хубаво. Дори само изгледът отгоре си заслужава пътуването.

— Как точно сега ти хрумна да се наслаждаваш на хубавия изглед? — исках да знам аз.

— Непременно искам да ти покажа нещо.

— Тук ли?

— Не — засмя се той. — Искам да се кача с теб на връх Вашингтон. Пътьом можем да хапнем нещо.

— Не съм гладна.

— Знам — каза той състрадателно. — Страхът все още не те е пуснал. Въпреки това трябва да ядеш. Впрочем също и аз. А това можем да го направим заедно.

Замислих се. Всъщност предложението не беше чак толкова лошо. Но как изглеждах?

— Щом искаш да те видят с бостанско плашило — моля!

— Бостанско плашило ли? Не бих казал. Изглеждаш чудесно.

— След като тичах през целия парк? — усъмних се аз и все пак се радвах на комплимента му.

— Че откъде би могъл да научи някой затова?

— Е, да, освен теб никой друг не знае.

Смехът на Нате беше толкова заразителен, че просто трябваше да му отвърна. Настроението ми веднага се оправи.

По време на пътуването разглеждах пейзажа и се опитвах да го запомня. Непременно трябваше да дойда тук отново, за да рисувам.

— За какво мислиш? — попита той след известно време.

— Тук има толкова много интересни неща, че бих искала да ги нарисувам.

— За удоволствие ли го правиш, или така си изкарваш прехраната?

— Бих казала, и двете. За съжаление хората искат красиви картини, а аз предпочитам да рисувам характерни неща. Разбира се, налага ми се да правя и компромиси — в края на краищата човек трябва да живее. Но и за най-добрите картини от Питсбърг сигурно няма да намеря купувачи.

— Ако са хубави, може би ще си купя няколко.

— Аз съм добра художничка — казах обидено. Веднага ми стана ясно колко смешна щеше да изглежда реакцията ми. — Поне са ми казвали, че съм добра.

— Убеден съм в това. — Нате се засмя. — Може би ще ми разрешиш някога да разгледам някои твои неща.

— Само ако имаш сериозно намерение да купуваш!

— Бог ми е свидетел, че е така: аз съм един от най-големите живи меценати.

Спогледахме се и се разсмяхме. Изведнъж се почувствах страшно добре и се наслаждавах на пътуването през града, който чувствах все по-малко чужд и седях до един мъж, на когото с всеки изминал час вярвах все повече.

Трябваше да заредим бензин и Нате използва възможността веднага да поръча по телефона маса за вечеря. Така поне можехме да бъдем сигурни, че ще получим нещо за ядене, защото, докато стигнем до връх Вашингтон, сигурно щеше да стане късно.

Очаквах да видя хубав ресторант, но не и нещо толкова грандиозно, каквото се оказа „Льо Гран Мон“.

Униформеният пазач на паркинга пое ключовете от колата на Нате като кюлче злато, а един облечен като кайзеров адмирал портиер ни поведе към фойето с такава елегантност, та ми се струваше, че изглеждам като селяндурка.

Шефът на ресторанта изрази голямата си радост от появата ни и аз отново успях да възвърна малко от самочувствието си.

Заведоха ни до една маса с невероятна гледка през прозореца.

— Оттук ще можем да гледаме залеза и града, като започнат да се палят светлините му — каза Нате.

— Дадоха ни прекрасна маса — отбелязах аз. — Сигурно си любимият им посетител.

— Идвам тук винаги, когато мога.

— Ах, така ли.

Аз самата разбрах колко раздразнено прозвуча въпросът ми. Значи винаги, когато можел, и с кого?

— Този ресторант е единствената ми слабост — продължи той. — Яденето е най-отбрана северноиталианска кухня, а нищо не би могло да замени изгледа. Можеш да го приемеш буквално. Почти сме на върха, точно до планинската железница.

— О, не — въздъхнах аз. — Не искам нищо, което да се издига или спуска. — С ужас мислех за увеселителния парк и неговите въртележки и други уреди за изтезание.

Нате се засмя.

— Мислех, че веднага ще се възползваш от възможността.

— Аз ли? Никога.

— Не говори така. Може би все пак ще промениш мнението си.

Брокатът и кадифето наоколо отново ме наведоха на мисълта как ли изглеждам: с мръсно лице и съвсем почернели пръсти.

— Ще ме извиниш ли за момент? Трябва да се поосвежа.

— Разбира се. Можем да поръчаме, като се върнеш.

— Не, ти поръчай. Предпочитам изненадата. Сигурно тук всичко е прекрасно.

Къркоренето на корема ми ми напомни, че от дванайсет часа не бях яла нищо и всичко щеше да ми се услади.

Усещах, че очите на Нате ме следват през цялото време, докато пресичах салона. Дори и да се отличавах от елегантно облечените гости, той не го забелязваше. А като се погледнах в огледалото на дамската тоалетна, самата аз бях изненадана, че денят не бе оставил върху лицето ми грозни следи.

За щастие сутринта бях облякла стилна хубава ленена рокля. Зеленият ѝ цвят подходеше на очите ми и открояваше червените ми коси.

Бях се издокарала така за Гордън, но сега се радвах, че облеклото ми беше подходящо и за вечерята с Нате.

Измих си лицето и поднових грима си. После сресах косата си и тя блесна. След дълго ровене най-сетне открих в чантата си и флакона с парфюма. Нежният му аромат повдигна невероятно настроението ми.

В последния момент видях пръстена на Гордън. Някак си стоеше не на място. Без много да се замислям, го свалих и той изчезна в чантата ми.

Като се върнах на масата. Нате скочи и ми помогна да седна. Изглежда беше поласкан, че много мъже бяха обърнали погледи след мен.

Седяхме един срещу друг и Нате ме гледаше с възхищение.

— Преди беше хубава, но сега си още по-хубава. Какво си направила?

— Не си ли спомняш вече? Беше ми казал, че мога да не отговарям на въпросите ти, докато ти не отговориш на моите.

— Имаш право. Ще го направим веднага, но първо трябва да сложим нещо в stomасите си.

Цял живот ще си спомням за тази вечеря. Започна с блюдо от трюфели, последвано от елегантна комбинация от студено телешко и риба тон в лимонов сос. След това дойде главното ястие: риба с патладжан в доматен сос, запечени със сирене.

Келнерът не изпускаше масата ни от очи и след всяка глътка доливаше чашите ни.

Като уверих с тържествена клетва, че съм сита, Нате помоли за менюто с десертите и, разбира се, ме убедиха да избира шоколадов крем с ром и сметана.

След като и последните следи от тази вкуснотия бяха изчезнали, порозовялото на запад небе се бе обляло в мастиленочерна тъмнина, в

която светлините блещукаха като бижута върху кадифе.

— Нали обещанията ми не бяха прекалени? — осведоми се Нате.

— Подобна красота никога не съм виждала досега — признах аз.

— Надявам се, че някога ще я нарисуваш.

— Сигурно.

— Е, тогава картината вече е продадена. На мен.

Усмихнах му се и се почувствах като сита, доволна котка.

Светлината на свещите хвърляше сенки върху стените и чудното им настроение се предаваше на посетителите.

Нате ме гледаше, без да сваля поглед от мен.

— Сега най-сетне имаме възможност да поговорим, а не знам откъде да започна. Може би най-добре от този ресторант.

— Твой ли е? — попитах аз.

Нямаше да се изненадам, ако е така, защото персоналът се отнасяше с нас като с короновани особи.

— Нямаше да е лошо! — засмя се той. — Не, но имам нещо общо с него. Баща ми е от Северна Италия, а оттам е и собственикът на този ресторант. Но като е дошъл тук, той е имал професия, а моят дядо не е имал нищо друго, освен мечтите си. Не е знаел нито дума английски и се присъединил към група други европейци, които били наети в заводите за стомана и въглищните мини в Пенсилвания. На мъжете им била обещана работа и приятелите останали заедно. Затова в Питсбърг има толкова много хора от Източна и Южна Европа.

— Я виж ти. Не го знаех. Значи предприемачите веднага са си намирали работници.

— На всичко отгоре евтини.

— Във всеки случай е било по-добре от нищо.

— Вярно е. Но упреците срещу заселниците били големи. Първите заселници тогава вече били богати и презирали тези, които идвали след тях, още повече ако не били от тяхната вяра.

— Разбирам. Дядо ти е говорел италиански и е бил католик.

Нате кимна.

— Можеш ли да си представиш проблемите, които е имал тук с шотландците и ирландците, принадлежащи към презвитерианската църква?

— Както и Уитакърови, Колдуелови и всичките ми роднини.

— Разбра го — усмихна се Нате.

— Родените тук определяли какво ще се прави в града, техни са били и магазините. Те били елитът. „Имигрантите“ били работниците, презирани от всички. В такава обстановка са били основани профсъюзите, все пак работниците трябвало да се защитават по някакъв начин.

— Да, профсъюзите са извършили много добри дела.

Отговорът на Нате ме изненада.

— В началото, да. Но през последните години някои от тях имаха прекалено голяма власт. Собствениците на много предприятия бяха сплашени от профсъюзите и техните подставени лица.

— Така. Значи, въпреки че профсъюзите са помогнали на дядо ти и много други хора, ти не ги одобряваш?

— Не съм казвал това. Не всички са еднакви. Но когато изискванията им станат безсрамни, човек трябва много да внимава с тях.

— А какво общо има това с...

— ... нашите двама приятели ли? Сега ще ти кажа. Съжалявам, ако те отегчавам, но само исках да разбереш откъде идва връзката и какво се крие зад нея. Така че имай още малко търпение.

— О, не ме отегчаваш — уверих го бързо аз. — Просто не виждам връзката.

— Не се учудвам. Виж, моето семейство познава въглищната индустрия и от двете страни. Дядо ми през целия си живот е работил като миньор в рудниците и е насърчил баща ми да се заинтересува от предприемаческата страна на това занятие. С много упоритост баща ми успял да създаде свое предприятие, а после успял да купи и земята, където сега работим.

— От моето семейство — припомних му аз. — В предишните нотариални актове земите са точно описани.

— От наследниците на Уитакърови — поправи ме той. — Като дойде време да отида в университета, вече знаех, че ще постъпя на работа при баща ми в минния бизнес. Само едно ме притесняваше — щетите, които рудниците причиняваха на земята. По мое време в университета всички бяхме привърженици на опазването на околната

среда и аз посещавах специални курсове по градоустройство и рекултивиране. В тази област бях истински революционер.

— Значи затова искате да възстановите земята, след като възлицата бъдат добити.

— Правилно. Вероломният син се обърна срещу изпитаните, много по-прости методи на предшествениците си. Разбира се, в началото моят метод струваше много по-скъпо, но с течение на времето това означаваше съхраняване на ландшафта.

— Значи градът печели двойно. Първо дава на миньорите работа, а после получава земята си обратно в добро, а често и в по-добро състояние отпреди.

— Възможно е само по този начин. Първоначално баща ми също не беше особено въодушевен. Но тогава аз му поставих своя ултиматум: или така, или няма да работя повече при теб. Тогава той отстъпи. А най-хубавото е, че служителите ни застанаха изцяло на наша страна и не искаха да членуват в профсъюз.

— Как е възможно това днес?

— Много просто. Има прекалено много неспособни профсъюзни функционери, които развалят всичко. А може да се случи така, че при тях да се промъкнат и криминални типове, които да сплашват работниците. И, разбира се, такъв вид профсъюзен ръководител не иска и да знае за персонала, който се измъква от лапите му. Ето че се приближаваме към същността на въпроса.

— Значи в крайна сметка днешните двама мъже са профсъюзни функционери?

Нате се изсмя.

— Едва ли. Гангстерите нямат профсъюз.

— Гангстери?

— Можеш да ги наречеш и убийци.

Побиха ме тръпки.

— Ужасно. И защо те преследват?

— Обяснението е просто. Те са изпратени от хора, които не могат да ме понасят и искат да ме премахнат от пътя си. Както отстраниха вече баща ми. Това ще им даде достъп до моята фирма и ще могат да натрапят на персонала ми техния профсъюз.

— Почакай. Казваш, че са отстранили баща ти от пътя си? Какво означава това?

— Застреляха го.

— Кой го направи?

— Знам ли? Може би нашите двама приятели, а може би друга двойка подобни птици.

— Кога стана това?

— Миналата година. Пишеше го във всички вестници.

— Разбира се! — извиках аз. — Сега си спомням. Но тъй като не ме засягаше, не се поинтересувах повече. Значи случаят не е приключил?

— Още не, но Федералното бюро за разследване и другите инстанции полагат големи усилия. Затова веднага ме извикаха, щом колата ти хвъркна във въздуха. Веднага бяха забелязали, че е същата като моята. Държат ме под наблюдение, защото знаят, че следващата жертва съм аз.

— Значи ти твърдиш, че някой иска да те убие, защото във фирмата ти няма профсъюз?

— Приблизително така.

— Нямаше ли да е по-разумно да допуснеш синдикатите и да спасиш кожата си?

— Хората ми не желаят профсъюзите. От тях ще имат само вреда, а ще изгубят много от придобивките си, като например парите за допълнителен труд. Профсъюзите позволяват само определен брой часове работа. Ние даваме на служителите си акции и на тях им харесва да участват с дялове във фирмата.

— Има ли други възгледобивни компании, като твоята и как се справят те без профсъюзи?

— Има стотици в цялата страна, които нямат синдикати, но разполагат с персонал, който работи и има работа. Точно това не харесва на профсъюзите. Затова отиват там и насъскват хората, опитват се да ги настройват да стачкуват.

Нате въздъхна.

— Радвам се, че нашите хора са разумни. Досега винаги са успявали да се отбраняват срещу набезите на профсъюзите. Но убийството на баща ми беше шок за тях. Това мога да ти кажа.

— Колко дълго биха могли да се противопоставят, щом ти си следващият мъченик?

— Предпочитам да не мисля за това — каза Нате.

— И мислиш, че двамата мъже, които ни преследваха днес, са гангстери?

— Сигурно е така, а полицейските служби имат достатъчно доказателства, за да ги задържат. Имат нужда само от още едно последно доказателство.

— В такъв случай синдикалната върхушка е вербувала и тях?

— Не бих могъл да се закълна, че е така, но се връзва с цялостната картина. Това е още едно доказателство, че мафията е проникнала в синдикатите.

— Значи дори и да арестуват двамата ни приятели, на синдикалното ръководство не може да му бъде навредено.

— Само ако някой проговори, а това при братчетата е много малко вероятно.

Изведнъж прозрях важността на това, което ми казваше.

— Нате, какво смяташ да правиш?

— Да се моля — каза той сухо.

— Сериозно ли? Но теб те грози страшна опасност.

— О, човек свиква. Сега ми се ще да мисля за нещо друго. Искаш ли да танцуваме?

Двамата танцувахме чудесно, с прилепени едно до друго лица! И колко добре се чувствах в ръцете му!

Когато музиката свърши, аз отстъпих крачка назад. Той не сваляше ръка от талията ми.

Погледите ни се срещнаха и той ми намигна.

— Желаех това от първия миг, в който те видях. Радвам се, че музиката ми даде възможност да те прегърна.

Отново се изчервих.

— Изразяваш се доста прямо.

— Честно не е ли по-хубава дума?

Преди да успея да му отговоря, започна следващият танц и ръцете му отново здраво обгърнаха тялото ми.

Изведнъж, без каквато и да е причина сякаш стомахът ми се свлече до коленете. Вкопчих ръце в раменете на Нате, за да се задържа. Той енергично ме притегли към себе си.

— Студено ли ти е? — прошепна той, като усети треперенето ми.

— Не. — Не се осмелявах да му кажа, че той е виновен за треперенето ми. Усещах тялото му толкова топло и силно. Изведнъж

той изплува пред очите ми като видение: мъртъв и студен. Тази мисъл беше толкова страшна, че без да мисля, казах на глас: — Натe, моля те, бъди внимателен!

— Извинявай. Болка ли ти причиних? — Той изобщо не ме беше разбрал.

— О, не. Исках да ти кажа да не се излагаш на опасност.

Той ми се усмихна.

— Много мило, че се тревожиш за мен. Но аз нямам намерение да се оставя да ме пречукат, особено пък след като се запознах с теб.

Не знам защо, очите ми се напълниха със сълзи, но когато той видя първите от тях да се търкалят по бузите ми, нежно ме притегли към себе си и ме целуна по челото. Отговорих му с прегръдка, която изненада и двамата ни. Той се засмя и отново ме целуна, но този път по устните, пред всички хора, а аз още веднъж се изчервих.

Никога досега не бях предполагала, че в грубото мъжко лице може да има нещо толкова хубаво, а когато той се наведе към мен, за да ме целуне, доволно въздъхнах.

Тръгнахме — по-точно аз летях — обратно към масата. Натe нежно ме гледаше.

— Какво, и ти ли имаш сини очи? — извиках аз изведнъж.

— Да.

— Винаги съм си мислела, че италианците имат тъмни очи — запелтечих аз.

— Да, и са ниски и дебели.

— А ти си висок и мускулест. Значи не си никакъв италианец.

— Все старите предразсъдъци — засмя се той. — Бърджетстаун от плът и кръв. Моите хора са дошли от Северна Италия, а там почти всички са имали сини очи. Но аз ти прощавам за предразсъдъка аз самият също имам такива. Например винаги съм мислел, че червенокосите имат такъв ужасен темперамент, че човек просто не може да се справи с тях.

— Разправяли са ти глупости. С мен човек лесно може да се разбере.

— Олекна ми! Мисълта да прекарам остатъка от живота си с някоя опърничава жена щеше да е ужасна за мен.

Едва не зяпнах от учудване.

— Виж какво, Джинджър, с мен е свършено — каза той сериозно и се опита да смекчи малко шока — и ти много добре го знаеш.

— Аз... аз... — успях само да измърморя като зашеметена и усетих да ме облива непознато досега чувство на щастие.

Нате се облегна на стола си като пребит. Беше разбрал реакцията ми като отказ.

— Съжалявам, Джинджър, че не можеш да проявиш интерес към човек като мен. Мисля, че имаш право, прекалено съм прям, както се изрази.

— Тъкмо това те прави така... така неповторим! — казах аз. — Всеки друг би го казал завоалирано или високопарно, така че да се получи неловка ситуация. А освен това ти ме разбра напълно погрешно.

Той се изправи.

— Как така погрешно?

— Ами, относно моите чувства към теб... — казах аз.

— И какви са твоите чувства към мен?

Преглътнах. Изведнъж ми се стори, че залата е съвсем тиха и празна. Само Нате все още беше тук.

— Обичам те — прошепнах аз. — Много те обичам.

Ръката му обгърна моята и времето спря.

— ... съжалявам, че колата ти вече я няма, но съм благодарен на съдбата, че ни събра.

Думите на Нате достигаха до мен сякаш от много далеч.

— Нима това стана тази сутрин?

Не можех да проумея, че е възможно за един ден да се случат толкова много неща.

— И това ми припомня за още един много важен въпрос. Бих искал да знам дали ще се омъжиш за онова момче.

Отново преглътнах.

— За Гордън ли?

— Да, него имам предвид.

Погледнах ръката си, на която вече нямаше пръстен.

— Ще ме помислиш ли за безсърдечна, като ти кажа, че напълно го бях забравила?

— Е, не чак безсърдечна може би малко... разсеяна. — Той ме погледна право в очите. — И какви са твоите чувства към него сега?

Отговорих му без колебание.

— Каквито бяха тази сутрин, вчера, а може би каквито са били и миналия месец. Той е добър, честен човек, но...

— Но какво, Джинджър?

Пламъците на свещите танцуваха и хвърляха дълги сенки върху завесите. Навън като омагьосан лежеше осеяният със светлини град.

Казах бавно:

— Между нас няма магия, няма го трепета.

— Вярваш ли, че можеш да намериш тази магия при друг мъж?
— попита той тихо и много сериозно. Той искаше откровен, а не кокетен отговор.

Отговорих спокойно:

— Дори вече съм сигурна, Нате.

Той взе ръката ми и дълго я разглежда. Никой от нас не проронваше дума от страх да не прогони странното опиянение.

— Джинджър — прошепна той накрая, — аз съм на трийсет и една години, но също вярвам в тази магия и ако не я бях намерил при теб, сигурно никога нямаше да го открия. — Погледите ни се срещнаха. — Изненадах ли те?

— Не... не!

— Ако решим за в бъдеще да живеем заедно, ще го направиш ли, без да съжаляваш за Гордън?

Замислих се за миг. От която и страна да погледнех на въпроса резултатът беше все един и същи:

— Не съжалявам за нищо!

Цялото лице на Нате сияеше.

— Слава на небето — прошепна той.

Гледахме се така, както се гледат всички влюбени, докато мина келнерът и се окашля.

— Искаш ли още нещо, Джинджър?

— Не, благодаря.

— Тогава сме готови. Донесете ни сметката, моля!

После той ме хвана за ръка и ме изведе от ресторанта. Не ходех, а хвърчах от щастие. Вместо да тръгнем към паркинга. Нате ме поведе в противоположната посока, към хребета на планината.

— Няма ли да се прибираме?

— Още не — отвърна той и ме притегли под едно голямо дърво.
— Трябва ни още малко магия.

Той нежно ме целуна, а аз обвих ръце около шията му и отвърнах на целувката му с цялата страст, на която бях способна.

Звънът на телефона бавно проникваше в съзнанието ми в просъница. Първо не можех да отворя очи. От тичането предишния ден ме болеше всяко кокалче.

Но дрънченето не спираше. Единственият начин да накарам телефона да млъкне беше да вдигна слушалката.

— Да? — казах аз вяло.

— Джинджър, къде беше, за бога?

Беше Гордън. Някак си почти го бях прогонила от мислите си и бях забравила, че трябва да разваля годежа.

— Спях. Как е ръката ти?

— Боли ме и съм страшно кисел. От вчера се опитвам да се свържа с теб.

— Защо?

— Как защо? За да разбере дали благополучно си се прибрала вкъщи.

— Да, прибрах се.

— Кога?

— Тази сутрин. Преди няколко часа — не знам точно в колко.

Все още бях много сънена и уморена, за да му давам отчет за подробностите.

— Тази сутрин ли? И къде беше, след като се разделихме на летището?

— Къде ли?

— Да, къде.

— Ами първо отидохме в увеселителния парк, а после вечеряхме...

— Ти и кой още? — искаше да знае Гордън.

— Нате и аз.

— Нате ли? Това да не е онзи, който те придружи до вкъщи?

— Да, и ме докара едва тази сутрин.

За полусънното ми състояние това обяснение звучеше напълно логично, но Гордън побесня. Говореше с огорчение.

— Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш защо те е докарал вкъщи едва тази сутрин?

— Разбира се. Първо си говорихме и времето мина толкова бързо, че...

— Джинджър, наистина ли си напълно наред?

— Напълно. Само съм страшно уморена.

— Защо не се прибра вкъщи веднага? Мислех, че ще те закара направо у вас?

— Той така и направи. Но преди да започне да ни преследва колата.

— Каква кола?

— Мустангът с двамата мъже вътре.

— Какви двама мъже? — Гордън ръмжеше в ухото ми.

— Двамата гангстери, които искаха да ни убият.

— Какво?

— Вече всичко е наред. Отървахме се от тях. Избягахме им при въртележките.

— Джинджър, пила ли си?

— Гордън! Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Защо говориш тогава такива глупости? — попита той.

— За съжаление това е една доста заплетена история. Ако трябва да ти обяснявам всичко, ще ми е необходимо прекалено много време. Но се налага да ти кажа нещо.

— Вече не желая да слушам абсолютно нищо. Искам да си събереш нещата и да напуснеш прок... къщата. Още днес! Животът ти е в опасност и говориш така, сякаш не си с всичкия си.

— Гордън, нали ти казвам, че се чувствам прекрасно. И нямам намерение да напускам Бърджетстаун. Никога.

— Ти си полудяла.

— Не, Гордън.

Вече бях напълно будна и при мисълта за ръцете на Нате по гърба ми полазиха сладостни тръпки.

— Знам, че ще прозвучи глупаво, но никога не съм се чувствала толкова тъжна и същевременно щастлива.

— За какво говориш?

— Опитвам се да ти обясня, че не мога да се омъжа за теб.

Последвалата тишина беше страшна.

— Заради къщата ли? Можеш да я задържиш, щом искаш. Но искам да дойдеш тук, във Филадельфия.

— Не, не е заради къщата. Причината е Нате. Обичам го!

Най-сетне. Казах го.

— Какво е направил той с теб? — попита Гордън ядосано.

— Моля те, не бъди толкова подозрителен. Аз съм съвсем добре и той не ми е сторил нищо лошо. Само се влюби в мен. Не сме го искали. Просто се случи.

— Това е невъзможно. Човек не може да се влюби в някого за един ден. И аз съм много изненадан, че така отпусках юздите на чувствата си. Иначе си толкова разумна.

Още малко и щях да избухна в сълзи.

— Гордън, не искам да ти причинявам болка. За това сега ти казвам всичко. Много те обичам, но съм лудо влюбена в Нате. Съжалявам, че те наранявам! Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Разбирам, че съвсем си превъртяла, Джинджър. Това сигурно е последствие от бомбата. Аз също много се разтревожих от това. Може би и двамата имаме нужда от време, за да размислим. Аз само искам да се махнеш оттам. Това място просто е опасно.

— Вече внимавам — уверих го аз.

— Чуй, давам ти възможност още веднъж да размислиш за всичко. След няколко дни отново ще ти се обадя. Дотогава всичко ще се оправи.

— И сега съм добре, Гордън, повярвай ми! Моля те, внимавай с ръката си! Просто не мога да ти кажа колко много съжалявам.

— О, ръката ми ще оздравее — каза той глухо. — Довиждане, Джинджър.

— Довиждане, Гордън.

Затворих телефона и отново се сгуших във възглавницата. Беше малко преди дванайсет на обяд. Тъй като се бях уговорила с Нате да се срещнем едва вечерта, ми оставаха още няколко часа за сън. Притиснах възглавницата до себе си, сякаш беше Нате, и веднага заспах.

Събуди ме силно звънене на входната врата. Имах чувството, че са минали най-много пет минути от обаждането на Гордън.

Може би беше дошъл Нате. Скочих от леглото, облякох си пенъоара, сресах си косата и хукнах по стълбите надолу.

През матовото стъкло на входната врата разпознах дребна женска фигура със сигурност не беше Нате.

— Здравейте, мисис Страуд — извиках аз и отворих вратата. — Колко мило, че отново ви виждам.

— О, аз ви притеснявам.

— В никакъв случай. Ако не бяхте дошли, щях да проспя и останалата част от деня. Обикновено ставам с кокошките, но вчерашният ден беше малко необикновен.

— Късно е и не помислих, че е възможно да спите още — изви ни се съседката ми. — Бих могла да дойда и по-късно.

— И дума да не става влезте!

Мисис Страуд носеше под мишница цял куп стари книги и документи, а това за мен беше истинско изкушение, без значение кое време на деня беше.

— Имам нещо интересно за вас! — каза тя и тайнствено ми се усмихна.

Заведох старата дама в дневната. Тя седна на дивана и нареди съкровищата си.

— Какво сте ми донесли? — извиках аз учудено.

— Вчера ходих на гости. Трябва да знаете, че мисис Флемингтън беше много близка приятелка на семейство Бел, което живееше в нейната къща. Мисис Бел бе дала на Аманда Флемингтън цял куп стари неща, които намерила в килера и ѝ пречели. Аманда ги мушнала някъде и никога не намерила време да ги погледне. Наскоро решила да направи основно почистване на къщата и да изхвърли всички стари боклуци. Понеже знае, че аз обичам вехтории, ми позволи да взема каквото искам.

— Изглежда, са ви харесали много неща — засмях се аз.

— И на вас ще харесат.

Но това бе меко казано. Тя носеше семейните библии на Уитакърови, писма, документи, с които щях да се занимавам месеци наред.

На пода падна един пожълтял плик. Вдигнах го и извадих от него писмо, писано от Уда Бел преди около двайсет и пет години. Тогава Уда е била вече доста стара и е искала да остави за поколенията предаваната от уста на уста семейна история. Текстът гласеше следното:

„Баща ми беше Самуел Уитакър Бел, дошъл, в Калифорния да търси щастieto си. Пътувал с кораб, а за времето си това било страшно приключение. Майка ми и Хари той оставил в родината. Като се върнал, донесъл злато, коприна и няколко сувенира.

Майка му, Изабела Уитакър, била хубава жена с кестеняво червеникави коси, сини очи и безупречна кожа. Уитакърови са едни от първите бели заселници във Вашингтон Каунти, там, където сега е Бърджетстаун. Те придобили много земя и имущество.

Къдрицата е на хубавата Изабела Уитакър.“

Каква къдрица? Изтръсках плика и както беше оповестено, оттам изпадна парченце копринена хартия, което се бе заклезило в единия ъгъл. Като го разгърнах с треперещи ръце, видях прекрасна червена къдрица.

— Е? — извика мисис Страуд. — Изглежда точно като вашата коса!

— Така е.

Не знам защо, в този момент моите собствени коси настръхнаха.

— И коя е била тази Изабела? — мърморех аз и прелиствах семейната библия. Тази жена не би могла да е същата Изабел, чийто гроб бях открила наскоро.

Ах! Намерих онова, което ми трябваше. Изабела беше една от дъщерите на Изабел.

Вече не се чувствах уморена и ровех из съкровищата си, докато в една кутийка, не по-голяма от пудриера, не се натъкнах на фотография върху сребърен плакет. Безмълвно гледах снимката.

Мисис Страуд наруши мълчанието.

— Не е ли невероятно? Ако не бяха дългите къдрици и старомодните дрехи, щях да се закълна, че сте вие.

Внимателно извадих снимката от кутийката и я обърнах. До името на Изабела бе записана годината 1848. Изабела Уитакър и аз бяхме повече от кръвни родственици, ние бяхме направо близначки, макар че ни делеше цял век.

— Това е невероятно — промълвих аз.

— Ах, аз намирам за забавно, че мога да видя как са изглеждали първите заселници, а за вас сигурно е още по-интересно, защото е ваша роднина. По онова време нямаше много фотографии, така че тази е истинска рядкост. Сигурно е ходила до Питсбърг, за да си направи тази снимка. Вероятно Изабела още тогава е предчувствала, че един ден вие ще се интересувате от външния вид на вашите прародители.

— Очевидно.

Все още се чувствах като ударена от гръм.

— Ето — каза мисис Страуд и извади от купчината голям, плосък пакет. — Тук е най-великолепното нещо!

Тя разви хартията. Появи се портрет на гладко избръснат мъж. Косата му беше сресана назад, а от ясните му светли очи бликаше хумор и решителност.

Картината, която след толкова години все още излъчваше толкова много от личността на нарисувания човек, беше с изключително художествено качество. Беше сигнирана: Томас Уитакър, автопортрет.

— О, небеса! — простенах аз.

— Виждате ли — каза мисис Страуд многозначително, — ето откъде идва талантът ви.

Стоях като прикована. Онемях от откритието, което бях направила току-що. Никога не бих могла да говоря за това с мисис Страуд.

На света имаше само един-единствен човек, който можеше да разбере значението на тази картина, само една-единствена личност можеше да сподели чувствата ми, състоящи се от страх, радост и опиянение.

Мъжът, гледащ от портрета, който държах в ръцете си, е бил някой си Томас Уитакър, живял по времето на американската революция. Днес друг мъж носеше неговите черти, мъжът, когото обичах: Нате Балзано.

Затворих очи и разтърсих глава, за да прогоня видението. Може би събитията от предишния ден бяха прекалено много за слабия ми мозък.

Като отворих очи, този Нате Томас все още беше там. Същата усмивка, същите равни бели зъби, хлътналите очи, изпълнени със самоувереност и ведър оптимизъм.

Мисис Страуд взе шока ми за безмълвна благодарност.

— Знаех, че ще се побъркате от радост, и нямах търпение да ви донеса тези неща.

Гласът ѝ ме върна към действителността.

— Не знам как да ви благодаря...

Мисис Страуд стана от дивана.

— Време е да си вървя. Трябва да извадя от фурната един хубав орехов сладкиш, а като изстине, ще ви донеса едно парченце.

Пъргавата дребна женица излезе, преди да успее да се помръдна. Взех снимката на Изабела и портрета на Томас и се качих горе. Сложих ги върху скрина, откъдето щяха да бдят над съня ми.

Бавно и замислено отново се пъгнах в леглото. Подобна случайност не можеше да бъде отмината просто така. В реалния живот Томас е бил дядо на Изабела. Томас е бил свекър на Изабел, омъжила се за сина му Самуел. Нейната дъщеря е била Изабела. Всичко изглеждаше като пъзел.

Често бях чувала за превъплъщения на хора, които се прераждат в различни времена и отново влизат във взаимоотношения.

Имаше ли вероятност Томас и Изабела да са били в родствени връзки и в друго време?

Не. Нямах намерение да се поддавам на теорията, че Нате е превъплъщение на Томас, а аз на Изабела.

Треперех толкова силно от студ, че придърпах одеялото чак до брадичката си, въпреки че навън бе хубав летен ден.

Спах много неспокойно. Пълна безпаметност се редуваше с объркани сънища за млада жена с кестеняво червени коси, която стоеше на хребета на планината и ме викаше с жестове да отида при нея.

Повечето сънища обикновено се забравят веднага след събуждането, но с този не беше така. Посланието, което виждах в съня, ставаше все по-настойчиво в будно състояние. Пренебрегнах всякаква логика и желанието ми да се кача на хълма Уитакър все повече се усилваше.

Обух джинси и туристически обувки и излязох от къщи. Смятах да се върна бързо, за да не пропусна обаждането на Нате.

Качването до хълма, и слизането обратно не биваше да ми отнеме повече от един час, като после щеше да ми остане достатъчно време да се изкъпя и преоблека. Освен това разходката беше най-доброто средство за освежаване.

Не съм в състояние да кажа какво така силно ме привличаше към семейното гробище, но женският силует, който толкова настойчиво ме викаше да отида там, не ми излизаше от главата. Може би подсъзнанието ми ме подтикваше да изследвам тайните на семейната история. Дали възобновеният ми интерес към миналото не бе събуден от измамно приличащата на мен фотография и картината?

Или аз следвах някакво послание, изпратено ми от друг свят?

Вече бях чувала подобна абсурдни истерии и както всички други от сърце им се бях смяла. Сега се замислях за собствената си роля, която играех в кръговрата на живота. Наистина ли бяха случайности събитията, които ме изтръгнаха от добре подредения ми живот и ме доведоха в Бърджетстаун, като ме хвърлиха право в ръцете на Нате Балзано?

През този топъл летен следобед жителите на града вършеха неща, обичайни за това време на годината: печаха се на слънце, работеха в градината, плискаха се във водата или играеха тенис на училищната спортна площадка.

Тръгнах в бързо темпо по улицата, прекосих железопътните релси покрай къщата на мистър Калбертсън и тръгнах нагоре по пътеката, която беше направена специално за мен. Веднага потънах в гъстата сенчеста гора, чийто благотворен хлад ме предпазваше от лятната жега.

Изкачването беше лесно, въпреки че от една седмица не бях идвала. Ако пътеката не бе напълно забравена от хората в града, щях да си помисля, че някой скоро е минавал оттук. Храстите и тревата изглеждаха като току-що утъпкани. Предположих обаче, че по пътеката е минало някое животно, може би дивеч.

Бях се засегната много от забележката на Гордън, че с едно градско момиче на село е свършено, но, изглежда, бе имал право.

Затова и нищо необикновено не ми направи впечатлите. Изкачвах се целеустремено нагоре, през прекрасната, ухаеща иглолистна гора.

Бъдещето, което бях видяла насън, продължаваше да ме примамва. Не знам дали съм смятала, че върху надгробната плоча ще ме очаква призрактът на стеснително, усмихнато младо момиче.

Заварих гробището така, както го бях оставила. Разбира се, наоколо беше тихо и само цвърченето на птичките от време на време нарушаваше тишината. Никакъв шум не достигаше дотук от града. И все пак чувствах, че не съм сама на хълма.

Обърнах се инстинктивно. Зад мен нямаше нищо, а пред мен лежах само немите надгробни камъни. За миг видях Изабела да седи там, сложила пръст на устните си, и ми заповядваше да мълча.

Не беше ли това само номер, който ми погаждаше фантазията ми? Побиха ме тръпки.

Колкото повече мислех за това, толкова повече се убеждавах, че идването ми тук, на гробището, е глупаво и излишно. По-добре да бях използвала времето си за нещо друго, например да си взема гореща вана, за да се подготвя за посещението на Нате.

Станах и тръгнах по обратния път, през падналите надгробни камъни към полянката. Изведнъж чух мъжки глас.

Спрях като закована. Значи чувството ми не ме беше излъгало. Гласът, към който се присъедини и още един, приближаваше към мен. Мигновено трябваше да реша. При обикновени обстоятелства щях да очаквам да видя обикновени туристи, но в тези гласове имаше нещо особено, което ме накара да бъда нащрек.

Усетих как кожата ми настръхва. Без повече да мисля, се хвърлих на земята. Начупените камъни и тръните издраха кожата ми, но не смеех да гъкна.

Бързо се огледах наоколо. Лежах между два гроба. Отляво беше този на Дайкън Уитакър. Елеонор Джейн, дъщеря му, почиваше до свитата ми в юмрук дясна ръка.

О, колко съжالياвах, че напуснах сигурното си пристанище, дома си в Питсбърг!

Мъжете говореха тихо и възбудено. Чувах ги откъм поляната, намираща се близо до склона към рудника. Познавах този стръмен склон прекалено добре, а това още повече усили подозрението ми, че тези двама натрапници нямаха добри намерения към моята идилия.

Освен това беше неделя и не се работеше, значи никой не би имал основателна причина да се мотае там.

Подпрях се на лакът и погледнах крадешком към рудника. Над гребена на планината се появи тъмнокоса глава. Нямах време да мисля дали тя е на приятел или враг, защото веднага се появи и едро тяло. Появи се последният човек на този свят, когото бих искала да видя.

Неговият все още невидим спътник го подканяше и първият прескочи затревената площ зад пропастта. После подаде ръка на някого и вторият човек, когото се страхувах, че ще видя, също се изкачи горе.

Обезумяла, гледах втренчено двамата гангстери, които вчера безмилостно бяха преследвали мен и Нате.

Значи тук се бяха надявали да издебнат Нате. Горещо се молах, да не попадна в смъртоносната им клопка.

Предпазливо погледнах още веднъж. Двамата бяха на около сто и петдесет метра от мен и нямах причини да мисля, че може да дойдат до гробището. Затова реших просто да продължа да лежа на земята.

Те шепнеха с грубите си гласове. На моменти изглеждаше, като че ли се карат.

Минутите се нижеха бавно. Гласовете повишаваха и снишаваха тон, а понякога в изблик на гняв прозвучаваха високо. Изглежда, сега бяха по-близо отреди.

Вдигнах още веднъж глава и веднага я сниших. Двамата идваха право към мен!

Занятието им бе да сеят смърт, така че нямаше да се изплашат от едно гробище. По-високият от двамата се облегна на един от старите колове, а другият седна с кръстосани крака върху надгробна плоча.

Вече лежах толкова дълго, че започнах да се сливам със земята. Дрехите ми бяха попили влагата от тревата и мъха. Нещо мина през краката ми. С ъгъла на окото си видях опашката на полска мишка, която тъкмо изчезваше зад надгробната плоча на Дайкън Уитакър. За щастие инстинктът ми помогна да не изкрещя, защото точно в този момент не говореше никой от двамата.

— Това ще го довърши, Слетс.

— Нима? Надявам се да имаш право. Откакто уби стария му господар, нищо друго свястно не си направил.

— Все пак стигнахме дотук. Там долу няма никой. Ако ни бяха видели, отдавна да са ни проследили.

— Въпреки това до настъпването на нощта ще трябва да почакаме.

— Времето е малко. Босът каза, че това е последният ни шанс. Ако се провалим, ще ни подгони като зайци.

— Няма да рискува!

— Откъде знаеш? Във всеки случай аз не давам пукнат грош за него.

— Може и да си прав — съгласи се Слетс.

— Хайде да идем при боса и да си вземем парите. Ще му кажем, че работата е свършена, а после през нощта ще се прехвърлим през границата.

— Ами ако синът на Балзано се измъкне, Мик? На боса няма да му се хареса, че сме избягали с парите му.

— Шегуваш ли се? — изръмжа Мик. — От такъв куп динамит не може да се измъкне никой. Ще отвори вратата на канцеларията си и... бум!

Двамата се смееха подло и за щастие не чуха моето възклицание: „О, не!“.

Ужасена запуших с ръка устата си. Надявах се, че не съм издала скривалището си, но страшната шега така им беше харесала, че те продължаваха да се смеят и не бяха ме чули.

— Окей. Ами ако някой друг отвори вратата? — попита Слетс.

— Глупак. Там не влиза никой друг. Не забравяй, че собственикът е Балзано. Той винаги идва пръв. Наблюдавахме го достатъчно дълго.

— А ако преди да ни даде парите, босът поиска доказателства, че той наистина е мъртъв?

— Ами ще му кажем, че след експлозията навсякъде така е гъмжало от ченгета, че по-късно няма да можем да дойдем в града и ще трябва да ни плати веднага.

— Сече ти пипето.

— Жалко, че не можахме да го очистим в Питсбърг. Тогава успя да ни скрои номер, но сега ще му го върнем тъпкано! После обаче ще трябва да свършим още нещо.

— Знам. Мадамата.

Полазиха ме студени тръпки и напрегнах слух да чуя какво ще кажат за мен.

— За нея обаче няма да ни платят, така че хайде да я оставим — каза Слетс.

— И аз така мисля, но тя би могла да ни разпознае.

— И как ще го направи? И бездруго няма да ни хванат.

— Все пак бих искал да съм сигурен. Ами ако ни е видяла добре, тогава е достатъчно само да ѝ покажат албума със снимките на престъпниците. Досега имахме страшен късмет. Никой не ни свързва с убийствата в мините.

Слетс гордо се изсмя.

— Могат да ни обвинят само за въоръженото нападение в Илинойс.

— Нищо чудно — отвърна Мик.

— Слушай, тук си свършихме работата. Ела да идем да си вземем парите и да изчезваме. Ако седнем да се занимаваме с тази глупава крава ще си пропилеем шансовете да избягаме. И бездруго това загубено градче вони.

— Хрумна ми още нещо. Трябва да се отървем от колата някой може да се сети за нея.

— А освен това я скрихме и зад къщата на боса. Тъй че всичко, което трябва да направим, е да идем там, да си вземем парите и да изчезваме.

— Говориш така, сякаш после ни чака почивка — каза Мик.

— А имаш предвид работата в Кентъки ли?

— Да, бесът трябва да ни обясни подробностите.

— Колкото повече мисля за това, толкова повече започва да ми харесва — каза Слетс сияещ.

— Какво имаш предвид?

— Ние си обикаляме и почистваме всички независими миньори, които не искат да имат нищо общо с профсъюзите, а глупавите полицаи го приписват на приятелчетата, които раздухват стачките.

— Прав си, наистина е смешно — засмя се Мик. — Ще се измъкнем от града още преди трупът да е изстинал, а те ще хванат някой, който стачкува и просто глупаво наблюдава отстрани.

— Да, животът ни не е чак толкова лош. Хайде да се махаме. Но нали искаше да дочакаш най-голямата експлозия, която това забутано градче някога е виждало.

— Благодаря, предпочитам да чета за това във вестниците, като стигнем в Синсинати.

— Хитрец си ти.

Чух клонките и храстите да се чупят и пукат под краката им и затаих дъх. Впих нокти в земята.

Гласовете им се отдалечаваха.

Щом се уверих, че двамата наистина са си тръгнали, внимателно се освободих от тревите и станах. Огледах се внимателно, но от двамата нямаше и следа. Хукнах към пътеката.

Първата ми мисъл беше да се махна от планината и по най-бързия начин да стигна до къщи. Но не можех да се поддам на този естествен порив. Имах в ръката си коз, който трябваше да изиграя хитро, защото очевидно, освен мен и Нате никой нищо не знаеше за тези хора.

Трябваше да уведомя полицията по най-бързия начин, защото мъжете много скоро щяха да се отравят на път за Синсинати. Бяха говорили за техния бос, но не казаха къде можеше да бъде намерен. Той седеше някъде и дърпаше конците. Знаех, че съм единствената,

която може да осуети плана им. Но най-напред трябваше да предупредя Нате!

Като стигнах до дърветата, спрях за момент, за да си поема дъх. Сърцето ми биеше до пръсване. Но трябваше да продължа пътя си.

Тичах по пътеката като обезумяла. Слава богу, че имаше един страничен път, който Слетс и Мик не знаеха и който щеше да ме отведе в безопасност сред хората.

Толкова бях сигурна в това, че и за миг не помислях, че стъпките и тежкото ми дишане биха могли да се чуват надалеч в гората. Затова не предполагах, че при следващия завой ще попадна в приготвената ми клопка.

Нападнаха ме отзад без предупреждение. Една силна ръка едва не пречупи талията ми, а друга запуши устата ми.

Мъжът, който ме хвана, ме бе причакал зад едно дърво.

Знаех, че ме чакат неприятности, но време за мислене нямах и трябваше да действам. Дебелите, мръсни пръсти ме отвращаваха, но аз ги ухапах здраво, колкото ми позволяваха силите, за да го заболи. Сигурно бях успяла, защото Слетс изкрещя и махна ръката си от устата ми.

Слава богу, беше подействало. Беше време за следващата крачка. Още веднъж мобилизирах всичките си сили, за да приложа това, което веднъж бях виждала по телевизията в един курс по самозащита.

Нададох див вик и замагнах с двата си опънати пръста в посоката, където предполагах, че са очите му.

Не знам чий шок бе по-голям. Неговият, защото не бе очаквал атаката, или моят, защото бях успяла; той така внезапно ме пусна, че почти щях да изгубя равновесие, но успях да се задържа на краката си и хукнах да бягам.

Чух да пращят клони и с ъгъла на окото си видях как Мик изскочи иззад дърветата, за да помогне на партньора си.

Плъзгах се и се спъвах по пътеката надолу. Очаквах да ме настигнат и хванат или най-малкото да забият няколко куршума в гърба ми, но като стигнах до първата просека, се бях отървала от тях.

Първата ми мисъл беше веднага да отида в полицията. Участъкът не беше далеч, но бързо промених плана си, като видях мистър

Калбертсън да излиза от къщата си.

— Хей — извика той, — да не сте се срещнали с някой призрак? Той, разбира се, се шегуваше, но в момента не ми беше до шегите.

— О, мистър Калбертсън, случи се нещо ужасно!

Той сбърчи чело.

— И какво е то?

— Двама престъпници! Там горе има двама престъпници. И единият от тях ме нападна!

— Нападна ли ви? Защо?

— Това са гангстери! — повторих аз. На всичко отгоре не ми идваше нищо друго наум.

— Я първо влезте вътре. Мисис Калбертсън ще ви направи чаша хубаво кафе.

Той се обърна към входната врата. Аз се колебаех.

— По-добре не, трябва да отида в полицията.

— Ако някой се крие горе, и полицията няма да може да го намери. Досега не сме имали такива неприятности — да нападнат тук жени, но и на никоя не би хрумнало да тръгне сама да се разхожда из гората.

— Не! Вие не ме разбирате. Двамата мъже в планината са истински, същински убийци.

— Убийци ли? — Калбертсън прокара ръка по челото си. — Как ви хрумна тази идея? Защо смятате, че някой иска да ви убие?

— Мен, не! Най-малкото поне в началото не искаха, но сега преследват и мен. Мога да ги идентифицирам.

— Да ги идентифицирате ли?

— Да, те ни преследваха. По-точно казано, преследваха Нате и...

— Нате ли?

— Нате Балзано. Рудникът е негов и тези хора го преследват. Те са убили баща му и...

— Боже господи, колко сте превъзбудена. Влезте и си поемете дъх.

Той ме хвана за ръка и ме поведе по градинската алея към хубавата си къща. Не оказах съпротива, защото се сетих, че оттам мога да телефонирам.

— Разбира се, че можете да се обадите по телефона. На кого искате да телефонирате?

— На полицията, за да предупредят Нате. Гангстерите са заложили в канцеларията му динамит.

— Божичко, това звучи страшно. Видяхте ли ги, като го правеха?

— Не, но ги чух, като си говореха.

— И кога беше това?

— Току-що. Като бях на гробищата.

Влязохме в дневната, където мисис Калбертсън седеше в люлеещия се стол и плетеше. Тя унесено се усмихваше и, изглежда, изобщо не ме забелязваше, докато мъжът ѝ не повтори причината, поради която съм тук.

— Господи! Кой знае колко сте се изплашили. — Тя стана и излезе. — Ще ви направя чаша кафе.

— Не, благодаря — извиках аз енергично. — Първо трябва да телефонирам.

— Не бързайте толкова, първо се успокойте — каза той с меден глас.

— Не, трябва да се обадя в полицията.

Калбертсънови размениха погледи. Започнах да се изнервям. Не исках да обидя тези мили хора, но ако продължаваха да ме уговарят първо да седна да пия кафе, щях да стана груба.

— Моля ви — настоявах аз, — покажете ми телефона.

— Но, разбира се, елате с мен.

Той ме поведе по един коридор надолу, покрай много стаи, украсени с прекрасни антики. Стените бяха тапицирани с коприна, което бе чудесен фон за многобройните окачени картини и щитове с гербове.

— Имате чудно хубава къща — казах аз учтиво.

— Да, всичко това е семейно наследство от семействата Калбертсън и Петифорд. Това е жена ми, разбирате ли? По всяко време сте добре дошли, ако искате да разгледате картините.

— Сега не — казах аз нетърпеливо, — трябва да се обадя в полицията, преди двамата мъже да напуснат града.

— Разбира се, че трябва да го направите — каза той покровителствено.

— Тогава моля за телефона ви. Къде е той?

— Ох, божичко! Съвсем забравих закъде бяхме тръгнали! Той е в дневната!

— Но нали току-що бяхме там!

Постепенно започнах да губя търпение. Той беше напълно изкукал, но преди просто не го бях забелязала. Защо тогава щеше да ме води от стая в стая да търсим телефона? Бяхме стигнали до кухнята, за да се върнем оттам в дневната!

Предпочитах да се сбогувам и се огледах дали има задна врата. Пътят през градината щеше да ме изведе навън по-бързо.

Тогава я видях.

Колата.

Черният мустанг.

Беше зад една градинска беседка, нямаше никакво съмнение. Ужасена извиках:

— Мистър Калбертсън, престъпниците са паркирали колата си във вашата градина!

Тогава невидимата маска падна. Стеснителният, любезен мистър Калбертсън се превърна в мерзавец.

— Е, сега вече го знаете — каза той.

Бях като зашеметена.

— Вие... вие... сте босът.

— Лошо е, че го установихте — каза той и поклати глава с престолено съжаление.

— Какво означава това? — запелтечих аз.

— Че докато вие свободно се разхождате наоколо, не мога да се чувствам в безопасност, мило момиче.

Разбрах и простенах.

— Но това не би могло да бъде истина!...

— Ед никога не се шегува — изкрещя един пронизителен глас. Беше влязла мисис Калбертсън.

— Жена ми казва истината. Трябва да променим плановете си — обърна се той към по-добрата си половинка.

— Защо не изчакаме, докато се върнат момчетата? Те може да имат по-добра идея.

— Мисля, че трябва да постъпим така. Сигурно скоро ще се върнат.

— Е — кача мисис Калбертсън бодро, — дотогава ще изпием по чаша кафе.

Полазиха ме студени тръпки.

— Мистър Калбертсън! — Погледнах го замислено. — Как може един човек, който изглежда толкова образован и благопристоен, да се забърква с такава сган?

— О, в нищо не съм се забъркал. О, боже, аз не. Те вършат работата, а аз оставам на заден план и само наблюдавам резултата.

— Но защо? Просто не виждам връзката.

— Никой не я вижда. Затова всичко върви така гладко.

— Какво имате предвид? Ако стоите зад убийството на бащата на Нате, а сега сте запланували да убиете и самия Нате, то всичко изглежда като лично отмъщение срещу Балзано.

— Правилно. Така е. Не обичам Балзанови. Те са италианци.

— Дядото е дошъл от Италия, но Нате е натурален американец.

— Страхувам се, че все още нищо не сте разбрали.

— Може би.

— Вашингтон Каунти беше истинска целина. Първите заселници не намериха тук нищо друго, освен пустош. С течение на времето на нейно място се появиха малки градчета. Бърджетстаун беше едно от тях.

— Но така е било навсякъде. Нашата страна е построена от пришълци.

— Така е и всички те заслужават уважение. Но на тези, които са дошли по-късно, мястото им не е тук.

— Мистър Калбертсън, сигурно познавате американската история!

Той се изправи обидено.

— Знам всичко за историята на Америка.

— Тогава би трябвало да знаете, че през XIX и началото на XX век е имало голям прилив на преселници от Европа.

— Така е! — прекъсна ме мисис Калбертсън. — Те разрушиха всичко.

— Как можете да вярвате на такива глупости! — извиках аз ядосано.

— Млада госпожо! Ако бяхте на моята възраст и погледнете назад във времето, щяхте да видите как тази утайка от чужденци се натрапи тук и ни отне земята — и то само за няколко поколения, — тогава щяхте да знаете, че казвам истината.

— Но вие сте опасен фанатик! — извиках аз. — Привърженик на фанатизма за чиста Америка, само че криворазбрана!

— Винаги активно съм участвал в патриотичните съюзи — призна мистър Калбертсън.

— Мисля, че никога не сте си дали труд да помислите как тази страна се е превърнала в това, което днес обичаме. Ако всички тези имигранти не бяха дошли, и до днес щяхме да живеем като в онези пионерски времена. Преселниците построиха железницата и заводите за стомана, те основаха градовете и се биеха с нас в нашите войни, и...

— И превзеха индустрията ни, дори изписаха навсякъде чуждите си имена.

— Като например минната компания на Балзано ли? — попитах аз.

— Точно така! Нямаме нужда от италианци тук в Бърджетстаун. Можем сами да се справяме с работата си.

— Но все пак Нате е... ах, все едно.

Нямаше смисъл повече да дискутираме върху това. Мистър Калбертсън беше безнадежден случай.

— Вие живеете в миналото. Мечтаете за един свят, който отдавна е изчезнал.

— А вие сте свадлива млада дама — отбеляза мисис Калбертсън. — Прекалено свадлива за Бърджетстаун.

Изведнъж отново се върнах към действителността. Почти бях забравила, че и моят живот висеше на косъм. Непременно трябваше да спечеля време, а така щях да науча и нещо повече за налудничавите идеи, жертва, на които бе станал бащата на Нате и които стояха зад решението да бъде премахнат и Нате.

— Все още не разбирам едно нещо. Как можяхте да се заловите с тези двама негодници?

— Бяха ми препоръчани горещо.

— От кого?

— От един синдикален лидер, естествено.

— Но нали възгледобивната компания на Нате е независима. Служителите му изобщо не членуват в профсъюза.

— Правилно. Тъкмо затова всичко върви по мед и масло. Профсъюзите се радват, когато се отърват от някой противник, а аз освобождавам града от още един чужденец.

— И зад това ли се крие профсъюзът? — попитах аз омаломощена.

— Не, не бих казал. Повечето от членовете им не виждат подалеч от върха на носа си. Но в синдикатите има и няколко добри, порядъчни американци, на които не им харесва, че чужденците присвояват всичко.

— Бихте ли престанали да наричате хората с европейски произход чужденци!

Наистина се ядосах.

— Според мен всеки, който е дошъл след 1812 година, е чужденец.

Въздъгнах. Мистър Калбертсън очевидно вярваше в това, което говореше. Противоречене го още повече го разяряваше.

— Значи със смъртта на мистър Балзано с един куршум сте ударили два заека: вие се освобождавате от него, защото мразите чужденците, а профсъюзите — защото не играе по тяхната свирка.

— Така е.

— И кой плаща на тези двама убийци? Сигурно е страшно скъпо.

— Делим си удоволствието — засмя се Калбертсън. — Един от моите познати ми дава пари от профсъюзната каса, а аз имам цял куп патриотично настроени приятели, които подаряват по нещо за целта.

Загадката вече беше решена. Сега трябваше да измисля как да организирам бягството си. Или имаше да се случва още нещо. Нямата ми молитва беше чута. Някой заблъска по вратата.

— Извинете ме за момент. — Мистър Калбертсън тръгна към коридора.

— Не бързайте — казах аз саркастично. Останах при мисис Калбертсън и сигурно щях да мога да я надвия. Междувременно тя бе сервирала кафето и аз вече бях изпила една чаша.

— Чудесно кафе, мисис Калбертсън, мога ли да ви помоля за още малко?

— Радвам се, че ви харесва. — Тя се обърна към каната с кафе.

С един скок се озовах до задната врата, отворих я и вече бях вън.

Бум!

Някой ме блъсна с такава сила в стената, че престанах да чувам и виждам. Когато лека-полека се свестих и видях нападателя си, сърцето ми спря.

Слетс ме притискаше до стената. Един поглед към лицето му ми стигаше: той кипеше от яд в очите му се четеше желание за убийство. Трепнах.

— Защо го направихте? — попита той. Ноктите ми си бяха свършили работата от една рана под окото му капеше кръв. Задната врата се отвори.

— Какво става там? — попита мистър Калбертсън.

— Нашата малка приятелка. Искаше да ни напусне.

Мистър Калбертсън поклати глава.

— О, боже, тя наистина не се предава толкова лесно. Върнете се, скъпа.

Слетс насила ме помъкна към кухнята, където чакаше Мик. — Ще трябва обаче да ни платите и за нея — изръмжа той.

— Но, разбира се, скъпи.

— Сега. Искаме това да стане сега.

Мистър Калбертсън стана неспокоен.

— Трябват ми няколко часа.

— Не можем да чакаме толкова. Поставихме динамита и е крайно време да изчезваме.

— Все пак разберете, че трябва да поговоря с някои хора. За нейното отстраняване нямам достатъчно пари в себе си. Мис Уитакър не беше предвидена.

— Да я пуснете ли смятате? — попита Мик ужасен.

— При тези обстоятелства едва ли ще е възможно.

— Тогава се постарайте да съберете парите. Работим последователно — първо работата, после парите.

— Почакайте! Наистина динамитът е заложен, но все още не е избухнал. Мога да ви платя едва след като Балзано бъде премахнат.

Полазиха ме тръпки, като чух колко нагло говореха за Нате.

— Все едно че е приключено — избухна Слетс. Той стискаше ръката си, която бях ухапала. Увита беше с мръсен, напоен с кръв парцал.

— Все още би могло нещо да бъде изпортено. — Изглежда, мистър Калбертсън не беше убеден.

— Не и щом ние се заемем с него.

— Знам как работите, но не мога да си позволя да ви платя предварително.

Мик запротестира, но мистър Калбертсън го прекъсна.

— Тогава вземете тези пари за момичето. Така поне ще имате пари в брой, а като чуя за смъртта на Балзано, ще се срещнем някъде и ще получите остатъка.

— Тогава отдавна ще сме много, много далеч.

— Сигурно. Защо не си наемете стая някъде в околността. Мисис Калбертсън и аз утре ще направим малък излет. Никой не би се сетил да се усъмни в нас.

— Да, времето е толкова хубаво за един малък излет — добави мисис Калбертсън и се усмихна с беззъбата си уста.

Слетс и Мик се спогледаха и се замислиха над предложението. Накрая кимнаха.

— Е, добре — каза мистър Калбертсън. — Сега трябва да проведе един телефонен разговор.

Той изчезна в коридора и ме остави сама с жена си и двамата убийци.

Мик си наля кафе. Когато мисис Калбертсън предложи кафе и на Слетс, той поклати глава. Беше изцяло зает с разкъравената си глава.

— Трябва да отидете на лекар! — казах аз бодро.

— Ще се оправя.

— Раната може и да заздравее, но вероятно ще ослепеете, ако не ви се окаже лекарска помощ.

Той видимо се обезпокои.

— Хей, Мик, чу ли какво каза кукличката?

— Престани, имаме по-важна работа.

— Но аз не искам да ослепея — захленчи приятелят му.

Бях успяла да отклоня вниманието на Слетс от себе си! Това беше и целта ми.

— Наистина има нужда от лекар — продължих да чопля аз.

— Така ли? И кой е виновен за това? Колкото по-скоро се отървем от вас, толкова по-добре.

Той бавно изпи кафето си и непрекъснато поглеждаше към коридора. Накрая попита мисис Калбертсън:

— Но къде се бави той?

— Знаете, че отиде да говори по телефона. Трябва да обсъди новата сделка.

Новата сделка бях аз! А Нате беше предишната. Изведнъж се почувствах много несигурна. Ако всичко вървеше по плана, след няколко часа и двамата щяхме да бъдем мъртви.

Гледах шарките по балатума на пода и си блъсках главата да измисля план за бягство. Да изляза от къщата беше дреболия, но как щях да се справя с огнестрелното оръжие на двамата гангстери.

Вдигнах поглед обезкуражен и погледнах през прозореца на кухнята нещо беше минало покрай него. Може би куче или сърна погледнах още веднъж натат. Трябваше да го направя съвсем безобидно и изразът на лицето ми не биваше да издава нищо. Погледнах отново навън. Наистина! Нямах халюцинации.

Към къщата предпазливо се промъкваше един мъж, плътно следван от втори. Облечени бяха в добре познатата униформа на полицията и носеха автомати.

Заеха позиция зад мустанга. Оттам можеха добре да наблюдават къщата. Трети полицай застана с готово за стрелба оръжие на изхода пред гаража.

Безнадеждността, която бях изпичала току-що, моментално изчезна като издухана. Почти бях добила самоувереност, когато мистър Калбертсън се върна и съобщи, че всичко е уредено.

— Добре, сега ще вземем парите за куклата — каза Мик, — а утре ще се срещнем на паркинга пред мотела в Стюбънвил. Благодаря!

Мик сръчно улови торбичката с пари и я пхна в джоба на панталона си. После се обърна към мен:

— Е, момиче, хайде да тръгваме.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Сигурно много ви се иска да знаете — отговори Слетс заплашително и тикна увитата си в кървавия парцал ръка под носа ми. — Там, където вече няма да можеш да издираш очите на хората.

Тръгнахме да излизаме през задната врата. Мик вървеше пръв. След него аз, а Слетс грубо ме тикаше напред.

— Приятно пътуване, скъпа — извика мисис Калбертсън след мен.

Трепнах и се запитах защо тези двама явно умопомрачени, отдавна не бяха откарани в съответното заведение.

Вървахме през задния двор към колата. Мик се насочи към шофьорското място, а Слетс ме блъсна върху задната седалка.

Изведнъж някой високо извика:

— Обградени сте от полиция. Хвърлете оръжието! Вдигнете ръце зад главата!

Още преди Мик и Слетс да успеят да реагират, бяха обградени. Изплашени, двамата се опряха на колата и се оставиха да ги претърсят.

На мен никой не ми обръщаше внимание, затова отворих вратата на колата и извиках:

— А какво ще стане с Калбертсънови?

— Не се страхувайте, мис — отговори единият от полицаите, — всичко по реда си. Стойте там, където сте, докато натикаме негодниците в патрулната кола.

Като по даден знак от всички страни започнаха да се появяват полицейски коли с виещи сирени и святкащи сини лампи.

Ужасното напрежение, в което бях прекарала последните часове, се изпари. Изведнъж главата ми отново се проясни и вече знаех какво бях задължена да направя най-напред: да разкажа на някой полицай за динамита във въгледобивната компания на Балзано. Тъкмо се канех да дръпна за ръкава най-близо стоящия до мен, когато от една патрулна кола изскочи позната фигура.

— Нател! — извиках аз и хукнах към него. Той ме сграбчи и ме притисна толкова силно, че щеше да ми излезе въздухът.

— Джинджър! Всичко ли е наред?

— При мен да, но ти ще бъдеш хвърлен във въздуха, като отвориш вратата на кабинета си.

— С това вече е свършено — каза той.

Сърцето ми едва не спря.

— Бомбата избухна ли вече?

— Не, не е, успокой се. Сапърската команда обезвреди всичко. Момчетата работят бързо.

— Откъде са знаели за бомбата?

— Имат набито око, а за останалото допринесе ти.

— Аз ли?

— Ти ни отведе направо към този, който дърпа конците.

— Мистър Калбертсън, нали?

— Точно той. — Натe усмихнало ме погледна. — А това е награда, че разреши тази загадка вместо нас. — Той ме прегърна и ме целуна сред цялата суматоха и бъркотия.

— О! — въздъгнах аз, щом отново можех да говоря. — Заради тази целувка си заслужаваше да изживея това приключение!

— Не за това мислех, като разбрах, че си сред тях.

— Откъде разбра всъщност? Все още не знам какво се е случило и откъде дойдоха всичките тези полицейски коли.

— За това ще говорим по пътя към къщи.

Стояхме пред хубавата малка къща и гледахме как откарват Калбертсънови, Мик и Слетс. Един от полицаите предложи да ни вземат със себе си, но Натe благодари и отказа.

— Ще вървим пеша — реши той.

— По целия път ли? — попитах аз потресена. Изведнъж почувствах, че съм изтощена докрай.

— Не, до полицейския патрул. Колата ми е там. Чистият въздух ще се отрази добре и на двама ни.

— Би ли ми обяснил как ме намери и въобще всичко...

— Едно след друго. Първо да се върнем към вчерашния ден. Спомняш ли си?

— Никога няма да забравя този ден — засмях се аз.

— Добре. Вчера бях успял да видя номера на мустанга и когато слязох да поръчам маса в ресторанта, се обадох и във ФБР и полицията. Те отдавна познаваха двамата ни компаньони, но нищо не можели да докажат срещу тях. След като властите вече знаеха номера на мустанга, не са го изпусkali от поглед нито за миг.

— Такава значи била работата! Някой ги е следил, като са поставяли динамита в кабинета ти.

— Правилно. Тази сутрин негодниците отишли при Калбертсън и паркирали там колата. После тръгнаха по плажната пътека.

— А откъде са знаели за нея?

— От Калбертсън. Ти самата ми говори за следи от стъпки горе до гробището. Оттам са ни наблюдавали седмици наред. Никой друг, освен глупави момичета като теб не използва тази пътека. За двамата убийци това било идеално.

— Прав си. — Тръпки ме побиха, като си спомних деня, когато паднах. — Какъв късмет, че тогава не съм срещнала тези двамата, макар че, трябва да кажа, и с теб не исках да имам нищо общо, като те видях да седиш на бюрото си.

— При това тогава още не си знаела най-лошото за мен — засмя се Нате, — а и до края на живота си едва ли ще мога да се оправя.

— Преди един час изглеждаше така, сякаш беше съвсем близо до смъртта.

— Преди един час едва ли щяха да могат да ме възпрат да те последвам — каза той сериозно.

— Сега по-полека. Как разбра къде съм отишла?

— Мисис Страуд ми каза.

— А тя откъде е знаела? И кога изобщо си говорил с нея?

— Джинджър, използвай прелестната си глава, за да помислиш малко!

— Нате, не ме измъчвай!

— Е, щом искаш да го узнаеш. Изведнъж се почувствах самотен. Истинска глупост щеше да бъде да чакам до вечерта, за да те видя. Тогава се качих на колата и отидох до къщата ти.

— А мен ме нямаше.

— Безследно изчезнала. Видях, че мисис Страуд седи на верандата, и я попитах за теб. Тя ми разказа за старите семейни документи, които ти донесла, и колко си била възбудена. Тя смяташе, че веднага си отишла на семейното гробище, за да погледнеш още веднъж надписите върху надгробните плочи. Видяла те, като излизаш, тъкмо когато искала да ти донесе парче сладкиш.

— Оттам знаеш значи.

— Веднага страшно се изплаших. Междувременно бях говорил със сапърската команда. Двамата вече бяха сложили изненадата си в кабинета ми и знаехме, че ще се върнат по пътеката.

— По моята планинска пътека. Натe, ти наистина ли се обезпокои?

— Направо бях полудял. Не знаех какво е намислила полицията и знаех колко лесно може да се стигне до стрелба, а ти беше в капана.

— И какво направи тогава?

Намирах за прекрасно, че в тази заплетена ситуация, освен Изабела за мен бе мислил и някой друг.

— Отидох в полицията и казах на патрула, че вероятно се намиращ по пътя към планината. Но вече те бяха видели по пътеката. Като си пристигнала на гробището, новината веднага била предадена на мъжете, които били на пост горе.

— Значи през цялото време са ме наблюдавали?

— Не само са те наблюдавали, но и всеки миг са били готови за нападение, за да те защитят.

— А, сега вече съм...

— Но ти си успяла сама да се справиш. Това сигурно е инстинктът на откривателя.

— Надявам се, че повече няма да преживея подобен ден — казах аз най-искрено.

— Сигурно е било по-лошо, отколкото си го представям. — Натe обгърна талията ми с ръка. — Във всеки случай ми е приятно да знам, че си вземам жена, която в случай на нужда може да се защити.

— Ти каза, че съм ви отвела до Калбертсън, но щом като негодниците са паркирали там колата си, все пак някой от полицаите трябва да се е усъмнил.

— Така е. Той от години създава неприятности. Повече с думи, отколкото с дела. Той не би имал и смелостта собственооръчно да убие баща ми. След убийството имаше улики за възможна връзка. Проблема се състоеше в това, че не можеше да се докаже. В града той минаваше за уважаван човек.

— И аз съм ви помогнала?

— Разбира се. Ти например ми разказа за стъпките на гробището. Тогава вече бях убеден, че някой ни наблюдава. Искаха съвсем точно да знаят кога отиваме на работа и кога си тръгваме. През деня, разбира се, не можеха да се приближат, но през нощта са успели да разгледат кабинета ми.

— Би ли могло това да е обяснението за светлините, които видях на гробището.

— Убеден съм. Сигурно използват фенерчета, а може и да са запалили някоя клечка кибрит.

— Значи тогава не са били духовете на моите прадеди.

— Само двама безсъвестни гангстери от плът и кръв и затова така са се зарадвали на помощта ти.

Бях възмутена.

— Помощта ми ли?

— Забрави ли, че мистър Калбертсън направи пътеката заради теб?

— Не това бе непредвидено. Откъде можеше да знае той, че ще ходя горе?

— Да, и въпреки това ти си му била като подарък от небето. Идеалният претекст да се направи по-хубав път за обесниците.

— Такава значи била помощта ми.

— Да, но същевременно мистър Калбертсън стана непредпазлив. Оттогава двамата му помагачи използвали по-лекия и пряк път и оставяли колата си до къщата му.

— И най-накрая полицията разбрала, че Калбертсън е замесен в случая.

— Да, това беше пробивът. Ти сложи и точката.

— Как?

— Накрая ти им дотегна и се превърна в заплаха за Калбертсън. Трябваше да се премахнат, но той нямаше достатъчно пари за това. Налагаше се да иде до телефона и да се обади на партньорите си.

— Кои бяха те?

— О, няколко стари фанатици с повече пари, отколкото мозък. Един президент на банка, един застрахователен агент, няколко едри земевладелци и един нечестен синдикалист.

— И откъде знаеш за тях?

— Чух разговорите.

— Как е възможно? — Загубих ума и дума.

— О, с едно малко чудо, наречено подслушвателна уредба.

— Значи най-сетне получиха доказателството за това кой е убил баща ти и е искал да отнеме и твоя живот.

— Да, сигурно ще ги осъдят.

— Натe, имам чувството, че току-що приключи една глава от нашия живот — казах аз.

— И веднага ще започнем нова. — Натe ми се усмихна и ме целуна.

Една седмица по-късно, в неделя сутрин, седяхме в кухнята на моята къща и закусвахме. Полагах големи усилия, за да сервирам всичко на масата, защото всеки път, когато се приближавах до него, Нате ме прегръщаше и целуваше.

— Ако не ме оставиш на мира — заплаших го аз, — яйцата на очи ще изгорят.

— Какво се оплакваш! — Той ме ухапа по ухото.

— Ако закуската ни не минава малко по-стегнато нито една сутрин няма да мога да се заловя за работа — протестирах аз.

— За това ще мислим утре.

— Бих искала да знам как моята роднина Изабела се е справяла с подобни проблеми — казах аз замислено.

— Коя е Изабела?

— О, скъпи, не съм ли ти разказала?

— Не. Сестра ли ти е?

— Но ти знаеш, че нямам сестра.

— Толкова по-добре, защото с две като теб нямаше да мога да се справя. Хайде, разказвай, коя е Изабела, иначе ще прелееш от новините.

Сложих чинията пред него и седнах. Странно, но изобщо не бях гладна. Нате опустоши огромна порция яйца, шунка и препечен хляб, докато аз му разказвах за младото момиче върху сребърния плакет и за странните си сънища.

— Какво ще кажеш? — попитах аз накрая.

— Ако не те познавах, щях да те помисля за луда като Калбертсънови, е, по друг начин, разбира се — добави той.

— Присмиваш ми се — цупех се аз.

— Не, скъпа, само съм убеден, че имаш много богата фантазия.

— Би трябвало да бъдеш по-толерантен, що се отнася до света на призраците. Дори мисис Страуд вярва, че старите Уитакърови пазят града. И това ли е налудничаво?

— Може би не.

Нате изпи кафето си до дъно.

— Виж, станаха толкова много неща, за да се съберем заедно, че е невъзможно всичко да е случайност.

— Права си — съгласи се той.

— Ами ако не бях наследила тази къща?

— Тогава щеше да си още във Филадельфия.

— А ти щеше да се разхвърчиш на хиляди парчета по аутобана. Той вдигна вежди.

— Сигурно си права, Джинджър. Ако не ни беше събрала някаква неизвестна сила, животът на много хора щеше да протече по друг начин.

Налях кафе на Нате.

— Значи си убедена, че Изабела Уитакър витае тук някъде?

— Не може да се каже така — признах аз. — Сега не я усещам, но тогава, след съня, и горе на планината я почувствах осезателно.

— Това са били снайперистите, които са дебнели Мик и Слетс.

— Но по това време аз изобщо не знаех, че горе, освен мен има още някой. Комичното е, че я видях да седи върху надгробния камък.

— Кого? — Нате си сложи сметана.

— Изабела, разбира се. Ти изобщо не ме слушаш, Нате.

— Чувам, скъпа, но не разбирам. Не каза ли току-що, че си видяла Изабела да седи върху надгробния камък?

— Точно пред мен. И знаеш ли какво правеше?

Нате затвори очи и поклати глава в комично отчаяние.

— Тя сложи пръст на устните си, за да ме предупреди. Мик и Слетс тъкмо са се изкачвали.

— Тя наистина ли го стори?

— Заклевам се с ръка на сърцето.

— А ти какво направи после?

— Аз се скрих. След няколко секунди двамата пристигнаха.

Нате замислено потърка брадата си.

— Звучи много убедително. Може би тези любезни духове имат нещо общо.

— Знаех, че ще ми повярваш!

— Разбира се, че ти вярвам, скъпа. Не ми хрумва никакво разумно обяснение, но това не означава, че не е вярно. Виждала ли си я пак от тогава?

— Не. Изабела изчезна. Но Томас е още тук... — продължих аз.

— О, не! — простена гой. — Пак ли дух!

— Шшт, внимавай какво говориш. Може да те чуят.

— Глупост! Кой е този Томас? Човек... Дух... Призрак?

— Ако всичко, което съм си намислила, е вярно, тогава това си ти.

Нате сбърчи чело.

— Кажи го още веднъж.

— Това е този, чийто портрет виси над скрина ми. Той е точно твоє копие.

— Така, значи моята логично мислеща жена реши...

— Нате, прераждането следва свои собствени пътища.

Той отново ме бе притеглил върху коленете си и ме целуваше.

— Съпруго моя, целуни ме дори и да не съм Томас.

Капитулирах с удоволствие. Беше дълга, сладка целувка — докато някой започна бясно да звъни на вратата.

— Отпрати мисис Страуд — прошепна Нате.

— А ако е някой друг?

— Все едно, кажи му да изчезва.

— Просто няма да отваряме — предложих аз.

— Добра идея.

Оставихме звънеца да си звъни, докато някой не започна да думка по вратата като луд и ни изтръгна от екстаза ни. Отворих очи и се опитах да видя кой наднича през прозореца.

— О, не! — простенах аз. — Гордън!

Нате ме изтласка от скута си не особено нежно.

— Какво прави той тук? На сватбеното пътешествие ли си го поканила?

— Разбира се, че не. Да му отварям ли?

— Глупаво момиче! Та той ни вижда.

Заклатушках се към вратата. Още преди да успея да попитам Гордън какво го води в Бърджетстаун, трябваше да изслушам проповедта му:

— Джинджър Уитакър! Никога не съм виждал подобно безсрамие! Аз буквално долетях при теб! С гипсирана ръка, ако си спомняш! Хвърлих се в едно такси и дойдох тук, за да те взема, а виждам това! Надявам се, че не очакваш да се ожения за теб?

— Вероятно не.

— Ужасен съм — продължи той — и се надявам, че ще имаш достойнството да ми върнеш пръстена.

— Разбира се, Гордън. Ето го.

Бръкнах в шкафа и извадих пръстена от една чаена чаша.

Той го грабна от ръката ми и го пъкна в джоба си. После и Нате получи своето.

— А вие, вие сте крадец на жени. Да, крадец на жени. Виждам, че съм нежелан тук...

— Как се сети? — попитах аз любезно.

— Тогава се връщам. Пфу!

Гордън мина през вратата като ураган и силно я затръшна.

Няколко мига седяхме като ударени от гръм. После Нате каза:

— Може би все пак трябваше да му кажем, че от вчера сме женени.

Нате ме прегърна и аз отвърнах на целувката му. А това беше едва началото...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.